

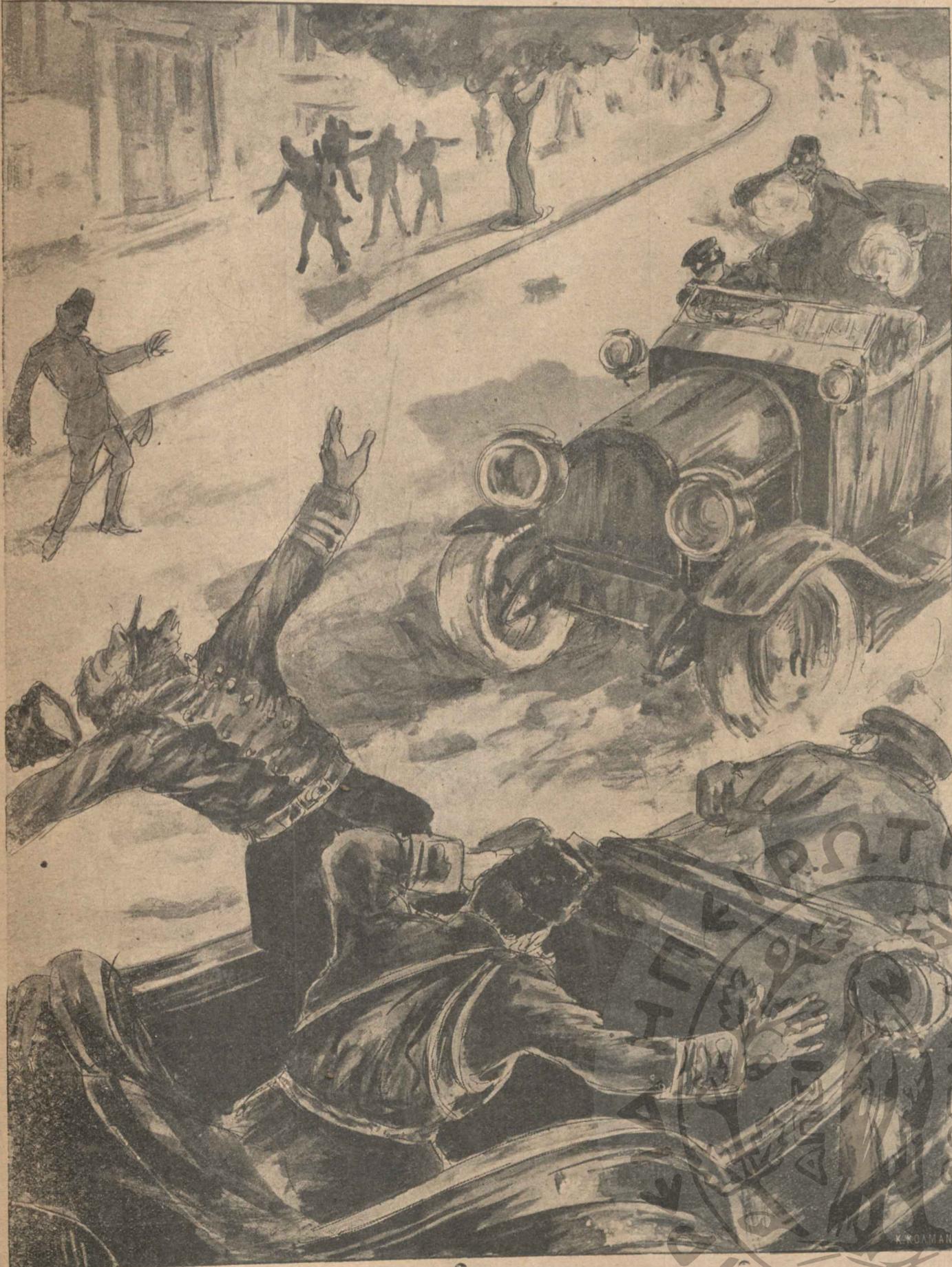
ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΑΣΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ & ΚΥΡΙΑΚΗ

Ετος 6ον 'Αριθ. 447

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.— Πέμπτη 6 Ἰουνίου 1918

Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΕΦΚΕΤ. (Κατὰ σχεδίασμα σταλὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινίαι ἀποστολέου ἀποστολέου-μας)

ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΙ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

4 Ιουνίου 1913

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ευρισκόμεθα ενώπιον του χάους η εισηλ-
θαιεν ήδη εις το χάος ; *Εχομεν τάχα πε-
ριελεχθή εις αδιέξοδον ; Ούδαμώ όρωμεν
φώς. Τι πράττει η Κυβέρνησις μας ; *Υπο-
χωρεί διαρκώς ; Και οι Βούλγαροι διαρκώς
εινε άπαιτητικότεροι, επιθετικότεροι ; *Ετσι
φαινεται τουλάχιστον.

Ναι. *Αλλά τέλος πάντων ως μάθη το
*Εθνος πού φερεται. Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ο ΝΤΕΣΑΝ

Όραία έορτή έγινεν εις το Πανεπιστήμιον
πρός τιμήν του διακεκομμένου Γάλλου λογι-
ού και δημοσιογράφου κ. Γάστον Ντεσάν.
Κατά την έορτήν ταύτην άνεκροχθή ούτος
επίτιμος διάδοχος του Πανεπιστημίου μας.

*Η τιμή ύψησεν άκριβώς η άρμόζουσα εις
το έργον του φιλέλληρος λογογράφου.

Η ΚΟΥΜΠΑΡΟΠΟΥΛΑ

Μίαν άληθινά ποιητικήν ιδέαν συνέλαβε και
έξετέλεσεν ο Βασιλεύς μας.

Με τηλεγράφημά Του έκάλεσεν ως νουνούς
της βαπτισθείσας γενομένην κόρης του Αικα-
τερίνης των Στρατών και το Ναυτικού.

*Αληθινών ένδοξασιμών παρήγγε μετ'αυτήν
του Στρατού μας και του Ναυτικού μας η ό-
ραία αυτή έμπνευσις. Και τώρα κάθε στρατιώ-
της και ναύτης, κάθε γενναίος πρόμαχος του
*Εθνους, με όλον τον όφελόμενον σεβασμόν
δεν θα διατάξη να όνομάξη την μικράν *Υψη-
λότητά της :

— Η κουμπάρουπούλα μου !
Και έτσι οι δεσμοί μεταξύ του λατρευόμενου
Βασιλέως και του λαού συσφίγγονται όλοέν.

Ο ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΣ

Τά Ευρωπαϊκά σατυρικά φύλλα εινε γεμάτα
άπό σατύρας της γενομένης *Αλβανίας. *Αλλά
τά περισσότερα άσπείρα γίνονται γύρω άπό την
ύποψηφιότητα του *Αλβανικού θρόνου.

Μεταξύ των άλλων έγοράη και το έξης εις
Γαλλικών σατυρικών φύλλον σχετικώς με την
ύποψηφιότητα δια τον *Αλβανικόν θρόνον του
κ. Ρουζβέλτ, όστις έχει έξαιρετικήν μανίαν δια
το κνήγη άγιών θηρίων :

- *Ο καταλληλότερος δια τον *Αλβανικόν
θρόνον θα εινε ο κ. Ρουζβέλτ...
— Γιατί ;
— Γιατι έχει το αυτό προτέρισμα με τους
μέλλοντας υπηκόους του...
— Ποιό δηλαδή ;
— *Τ' άρσει να σκοτώγη !

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

1-4 Ιουνίου 1913

Κατηγήσθησαν αι όποστολαί, αίτινες θα με-
ταβούν εις τας Αϊλάς της Εύρώπης ίνα αναγ-
γείλωσι την άνάγκην εις τον θρόνον του Βα-
σιλέως Κωνσταντίνου και άνεχώρησαν αΐται.

— Το Σάββατον έτελέσθη η βάπτισις της
βασιλοπούδας Αικατερίνης, εις την όποιαν πα-
ρίστησαν οι ύπουργοι των Ναυτικών και Στρα-
τιωτικών ως άντιπρόσωποι του στρατού και
του στόλου, κληθέντων υπό του Βασιλέως ως
ανάδοχον.

— Είς το Πανεπιστήμιον έτελέσθη επίσημος
έορτή κατά την όποιαν ο κ. Γάστον Ντεσάν
άνηγορεύθη επίτιμος διάδοχος.

— *Η Ρωσία έπρότεινε διαθήσασιν μεταξύ
των Βαλκανικών κρατών. *Η Βουλγαρία όμως
άρνεται να δεχθή ταύτην.

— *Εσχισμασίθη το νέον Βουλγαρικόν ύ-
πουργείον υπό τον κ. Δάνεφ.

— *Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος άνεχώρησε
πάλιν εις Θεσσαλονίκην την πρωίαν της Δευ-
τέρας.

— Οι Βούλγαροι όχληρώνουν την Σόφίαν.

νεδρίασαν και έκανόνισαν το ζήτημα της *Ε-
νώσεως.

— Μία άπάντησις του κ. Προέδρου.

*Ο κ. Προέδρος της *Φοιτητικής *Ενώσεως,
κ. Ζαχαρίτσας, άπαντών εις την δημοσιευθεί-
σαν εις το προηγουμένον φύλλον της *Ελλά-
δος* επιστολήν του κ. Ι. Αιμιλιανού, μάς άπέ-
στείλε την έξης επιστολήν :

Κύριε Διευθυντά,
Θά σάς παρακαλέσω να έχετε την καλωσύ-
νην να δημοσιεύσετε εις την *Ελλάδα* τας
όλλγας αΐτας γραμμάς εις άπάντησιν προς όσα
δ συνάδελφοι κ. Αιμιλιανός έγραψε προχθές
έν σχέσει προς την όρασιν του Δ. Σ. της *Ε-
νώσεως *Ελλήνων Φοιτητών.

Εινε αληθές, ότι σχετικώς με το ζήτημα
της επανάληψος των Πανεπιστημιακών μα-
θημάτων, η *Ενωσις* άπέφυγε να φροντίση.
*Αλλά το έπραξε, διότι η πλειονότης των κ. κ.
συνάδελφων ήτο κατά της επανάληψος αυ-
τών, η δε συνείδησις μάς επέβαλλε να σεβα-
σθώμεν και τους έξ *Αθηνών άπουσιάζοντας
φοιτητάς, εις το πεδίον του πολέμου. *Όταν
τό καθήκον προς τους άλλους, η συνείδη-
σις, όμιλοΐσι, πρέπει να σιγή, νομίζομεν, η
φρονή του συμφερόντος.

Προκειμένου περί της προς τους *Ιταλούς
φοιτητάς έκκλησεως, καιτοι παρακληθήσασιν
η *Ενωσις* ν' αναλάβη την πρωτοβουλίαν αυ-
τής, δεν το έπραξε, διότι έννοιζει ότι το ζή-
τημα, φθσεως καθαρώς πολιτικής, έξήρητο
των όρίων της δικαιοδοσίας της. *Αλλά μή-
πως εινε και αληθές, ότι «η έκκλησις αυτή έ-
γένετο δεκτή μετ' άφράστου ένδοξασιμού» ;
*Εν τώ δημαρχείω κατά την συνέλευσιν εκεί-
νην εχον συνέλθη περί τους έξήκοντα φοιτη-
ται, κηρυχθέντες κατά της άποστολής της
έκκλησεως ταύτης και έκλέξαντες μάλιστα
τριμελή επιτροπήν, εις ην άνέθεσαν την σύν-
ταξιν διαμαρτυρίας προς όλα τα Πανεπι-
στήμια της Εύρώπης κατά της στάσεως
των *Ιταλών. *Αν δε η προς τους *Ιταλούς
φοιτητάς έκκλησις άπεσταλή, τούτο ένγεγον
παράνομον, παρ' την έν τή τότε Συνελεύ-
σει Αληθείσας άπόφασιν.

*Επί του ζητήματος της τελέσεως του Μη-
μοσίου, δεν θα έπιμεινω. Θά άρκεσθώ να
σημειώσω ότι πολλοί συνάδελφοι κατέκριναν
την «*Ενωσιν», διότι έτέλεσε μνημόσιον τό-
σον μεγαλοπρεπές, ως να μη έπραξε πώσα
τιμή εις τους ύπερ Πατριδος πέσσοντας, θά
παρακάλεσθ δε τον κ. Αιμιλιανόν να όνομάξη
έστω και ένα φοιτητή, ύποδείξαντα εις το
Δ. Σ. ότι επεβάλλετο η τελεσις του μνημο-
σίου.

*Όσον άφορᾷ τέλος τα ληπρά έπεισόδια,
τά όποια έδημοσιώγησαν έν τή Δημαρχεία,
άνθρωποι άσχετοι προς την *Ενωσιν, ως
έπι το πλείστον δε και προς τον φοιτητικόν
κόσμον, έπεισόδια τά όποια έστιμώτασιν, ο
*Υπότος, αι Πανεπιστημιακαί άρχαί, όλόκλη-
ρος ο φοιτητικός κόσμος, θά παρατηρήσω
ότι οι παρασκευάσαντες αυτά, άφού προηγου-
μένως έξηπάτησαν τον Σερ. Πρίτανιν, εφί-
σονται σήμερον πρό το πειθαρχικόν Συμ-
βούλιον. Κατά δε την Συνέλευσιν της παρελ-
θούσης Κυριακής, εις ην παρήσθησαν 245
μέλη της *Ενώσεως, «το άνάθημα, το ό-
ποιον έορίσθη κατά του Προέδρου της *Ε-
νώσεως» ως άκνητοντότος» ήσαν τα παρατε-
ταμένα χειροκροτήματα, τά όποια ύπεδέχθη-
σαν τον Πρόεδρον της *Ενώσεως» άνερχόμε-
νον το βήμα ίνα λογοδοτήγη δια τα μέχρι
τουδε πεπραγμένα, και αι ζωηραί έπενθυ-
μίαι και επιδοκιμασίαι, δι' ών ένεκριθη υπό
της Συνελεύσεως παμψηφεί η μέχρι τοιυδε
ένέργεια του Δ. Σ. και δεν έγένετο δεκτή η
καταίτησις αυτού.

2) VI) 913
Μετά θερμών εκ των προτέρων ευχαριστιών
ΠΕΡ. ΣΗ. ΖΑΧΑΡΙΤΣΑΣ

Η "ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,"

*Η γεν. συνέλευσις της Κυριακής.

Την παρελθούσαν Κυριακήν, καθ' ώραν 10
1/2 συνήλθον έν τή αίθυσή της Νομικής Σχο-
λής, κατόπιν άδείας της Πρωτανείας, ύπερδια-
κόσια μέλη της *Ενώσεως των *Ελλήνων φοι-
τητών.

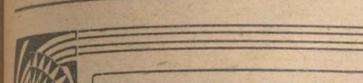
*Εν άρχή της Συνελεύσεως, λαβόν τον λόγον
ο Πρόεδρος της *Ενώσεως κ. Περ. Ζαχαρίτσας
έξεθέσθη τά άπό του παρελθόντος Ιανουαρίου
μέχρι σήμερον πραχθέντα, προκειμένου μετ'
όλλγας ήμέρας το Πανεπιστήμιον να κλεισθ, οι
δέ φοιτηται να επανέλθωσαν εις τας έστίας των.

Περαιτών τον λόγον ύπέβαλεν εις την Συνέ-
λευσιν παραινέσιν έαυτού και του Διοικητικού
Συμβουλίου, ίνα μη ύπάσξη η έλαχιστή όπό-
νοια, κατόπιν των ληπρών του Δημαρχείου
σχημών, ως πρόσωπα ένα έντελώς προς την
*Ενωσιν» και το φοιτητικόν στοιχείον προ-
καλέσασιν, ότι εφίσονται έν διαφανεία προς
την *Ενωσιν.

Τόν λόγον έλαβον πλείστοι φοιτηται, κατα-
κριναντες τα ύπο στοιχείον ζένον προς τους
φοιτητάς πραχθέντα και επιδοκιμάσαντες την
μέχρι τουδε όρασιν του Δ. Σ.

*Η Συνέλευσις παμψηφεί έν μέσφ ζωηρών
έπενθυμιών και παρατεταμένων χειροκροτη-
μάτων, ένέκρινε τα μέχρι τουδε πραχθέντα υπό
του Δ. Συμβουλίου, μη άποδεχθείσασιν την πα-
ραίτησιν του Προέδρου και του Δ. Συμβουλίου.

*Ιδιαίτερος άρμόζει να τονισθ η τάξις και
η εύπρέπεια μετά της όποίας οι φοιτηται συ-

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ

*Ο καταμεριμός της εργασίας, ο μεγάλος
κοινωνικός νόμος, κατά τον όποιον άλλος κα-
ταμεριώνει τους πάτους και άλλος τά ψίδια
καταμεριώνει, πού κανείς άπ' αυτούς δεν θα
φροντίση, αναγκάζει και τους γονείς, πού έχουν
άλλην άσχολίαν, νανάθετον την άνατροφήν
των παιδιών των εις ζένον. *Υπάρχουν πατέ-
ρες και μητέρες τόσον πολυσύχολοι, ώστε μό-
νον από τας έξετάσεις θά ίδουσι — και πάλιν,
εάν άναρτίσασιν να παρευθεθούσι, — τί έμαθαν
τα παιδια των. Και έπειτα, μερικοί παιδαγω-
γοί λησμονοΐσασιν, ότι αι έξετάσεις εις ταύτα
ελαττώσασιν πού πρέπει να καταργηθθ. *Αλλά' αν
έγινετο αύτο, ποτε λουπόν θά έβλεπον οι γον-
είς, ότι τά παιδια των ζέουσι να τραγουδή-
σουσι, να χορεύσουσι, να γυμνασθούσι, να παί-
ξουσιν μίαν κομφιδίαν, να κλίνουσιν έν άνωμαλον
έπιμα και να λύσουσι ένα δύσκολον πρόβλημα ;
Και ποτε θά καθόντο την μητρικήν η την
πατρικήν ύπερηφάνειαν, το καμάρι πού άναί-
ρηται επί μάτια των τά γλυκά διάκριμα και
ταύτα άνασπείσει όλλγοι και αυτούς τους δυστυ-
χείς δια τας τόσας φροντίδας και τά έξοδα ;...
Κατά την άληθειαν, εκείνος πού θά έπειθε τον
*Υπουργόν να καταργηθώ τας έξετάσεις, θά
ήτο καλός σκληρός προς τους φιλοστόργους
γονείς.

Το σχολιολογούμεν μίαν άπό αυτών τας ήμέ-
ρας, πού έβλεπο την μεγάλην αίθυσαν του
*Αρσακειού γεμάτην γονείς, παρακολουθούτας

τάς έξετάσεις των παιδιών των. Εις όλα τά
πρόσωπα ήτο ζωηροισμένη η αγάλλασις. Και
δεν εχον άδικον να χαιρόνται οι καλοί εκεί-
νοι άνθρωποι ! *Η «πρόδοχος» πού έβλεπαν
έκει έμπρός των, ήτο μεγάλη, και διά πολλούς
μάλιστα ήτο σωστή άποκαλίψις :

— Μπα ! καλέ είδες με τί θάρρος τά λέει
η Μπεμπέκα ;...

— *Ακουθ τί γλυκερά φωνή βγάξει η Λου-
λούκα ;... *Η καταργήσασιν ! ποτέ στο σπίτι δεν
τραγουδήσασιν έτσι !

— Μπα, τί φυσικά πού άπαγγέλλει η Κατι-
νούλα !... Σά μεγάλη !

Τά μικρά κοριτσάκια, με το γιορντιν των,
σάν άγγελάκια, παρουσιάζοντο ένα ένα, δύο δύο
το τραγουδάσι των, η άπήγγελλον τον μονόλογόν
των η έζείαν την κομφιδίαν των. Εχλα
πολλά χρόνια να παρευθεθούσι εις τέτοιαν επί-
δειξιν, και όμιλοΐω, ότι η γενική πρόδοχος
εις της μουσικής και εις της άπαγγελίας μου
έχαιμε έντέπνοσιν. *Αλλην φοράν, ένθυμούμαι,
το σχολικόν όσμα δεν ήτο παρά μία άμουσο-
τάτη μονοτονία. Σήμερον άπέκτησε και αύτο
την τέχνην του και την χάριον του. Σεχωρίζεις
τάς φωνάς, άκούεις όποσδήποτε ένα πρέμο κ'
είνα σενάντο. *Αλλην φοράν, η σχολική απαγ-
γελία ήτο ένας γελοίος στόιμος, χωρίς νόημα.

Σήμερον πλησιάζει να εινε άληθινή ήθοποιία.
Τά κοριτσάκια δεν άπαγγέλλουν άπλώς, αλλά
και παριστάνουν. *Η μορφή των παρακολου-
θει, με τας ποικίλας εκφράσεις της, την έν-
νοϊαν των λεγομένων και άν δεν έπιτυγχάνουν
πάντοτε το άριμόσον ύψος — ποιος ήθοποιός
ήμπορει να το καυχήθη ; — τουλάχιστον δεν
ζητούν ένα ποτήρι νερό με το ίδιο ύψος πού
θα έλεγαν «ζήτηο η πατρίς !» Τά περισσότερα
έχουν θάρρος, φυσικότητα, χάριον, μερικά δε
θά τά έξηλέων εις της ήθοποιαν και αυτά
τά όμήλια... Καντισακία. *Ιδιαίτεραν έντύ-
ποσιν μου έκαμε ένα χαριτωμένον κοριτσάκι
του φίλου μας κ. Πολυβίου Σακελλαρίου. *Ε-
φορούσεν άγοριστικά και έπαισι, δεν λέγεται
με πόσην χάριιν, εις μίαν παιδικήν κομφιδίαν.
Μά εινε σωστή ήθοποιός αυτή η μικρούλα !

Και πόσα άλλα κοριτσάκια δεν ήμυλάσασιν
μαζί της ! Ποσα δεν μάς έκαιμαν να γελάσω-
μεν με τά σκέρτσα των η να διακοσμήσω με
την ένδοξοσίδη των άπαγγελίαν. Και ενώ άλ-
λην φοράν έφεύγαμεν άπό τέτοιους σχολικώς
έορτάς χωρίς κομμίαν καλήν έντύποσιν, τώρα
φεύγομεν καταγοητευμένοι. Εινε και αύτο μία
πρόδοχος, άταπειροισμένη προς την όλην
πρόδοχον της κοινωνίας. Προσδούμεν, και
αυτό δεν ήμπορει να το άρνηθθ κανείς ! Τά
παιδια μας, πού άλλοτε ήσαν ζύλα-κούτσουρα
κ' έκαμ' έν έξετάσεις σάν ζούλες κουρδισμέ-
νες, άρχισαν και αυτά να γίνονται άνθρωποι...

ΓΡΗΗ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

*Οθέτορος και Σία». Οι δύο *Ελληνες
παρθεΐσι Πετροκόκκινος και Ζουρού οι ό-
ποιοι πέθον εις τας Παρίας, έστειλαν το χει-
ρόγραφον της νέας των φάρμας «Θεόδορος
και Σία» εις τον θιασον Κυβέλης η όποια και
ταύτην πρό τινον ήμερών. Οι συγγραφεΐς
είναι γνωστοί εις τον *Ελληνικόν κόσμον από
έπειαν φάρμα των, το «*Αεροπλάνον», το ό-
ποιον εδωμάμενος πέθυσεν εις το θέατρον
Κυβέλης. *Η φάρμα πλέκται επάνω εις πολλά
ελαστικά τά όποια δημιουργεί ο Θεόδορος
με την συντροφίαν του.

*Από την όδόν εις την όποιαν κίθεται ο
Συμαρόλ πρόκειται να περάσθ ο *Εμίρης του
Βελγίουσάντος. *Ο Θεόδορος έννοικιάζει τους
έπιστας της οικίας του χωρίς να τον ειδο-
ποιήση. *Ερχονται οι έννοικιασταί και μαζύ
*Αυτούς έχασ νεός όνομα Μολβουαζιέ ο ό-
ποιος τά έχει καλά με την γυναικα του οικο-
δοσίου Ζερμια. Μέσα εις την μεγάλην αί-
θυσαν πέφτει κατά λάθος το πορτμονέ του
Μολβουαζιέ. Το εφίσκει ο Συμαρόλ, το άνοι-
γει και εφίσκει την φωτογραφίαν της γυναι-
κής του ! *Γίνεται έξω φρενών, την άπειλει,
έπειτα έξηγήσκει ο Θεόδορος δια να διορθώσθ
την ύπόθεσιν λέγει ότι εινε η Αίλη Πρεντιάν,
γυναικα του έλασρού κόσμου η όποια όμοιά-
τα καταπληκτικώς με την κυρίαν Συμαρόλ.

*Ο Συμαρόλ πείθεται προς στιγμήν και άπο-
ρτίσκει να την έπισκεψθ και να πεισθ η άν
εινε αΐτη. *Η γυναικα του εινε ήναγκαζομένη
να μεταμορφωθ η εις Αίλην Πρεντιάν και να
την έπισκεψθ, πράγμα το όποιον και γίνεται.

*Επισκοποΐσθον σηνάι κομικά, άπρόσπτα, τά
όποια περιπέλεκτον τον Συμαρόλ, το όποιος ά-
πέστη την Αίλην όχι πλέον δια να βεβαιωθ
περί της έντιμότητος της γυναικής του, αλλά
δια να της εκμυστηρευθ την έρωσιν του.

Είς το τέλος δίδεται μία έξηγήσις, πάντοτε
έννοιαται εις βάρος του συζύγου και το έργον
τελειώνεται.

*Η ύπόθεσις πολύπλοκος, γεμάτη άπό ά-
πρόσπτασιν, έναλλάγας τών προσώπων, κα-
τασκευασίται τον κόμον και επί πολλάς ήδη έ-
κτεταται παιζεται με συγκεντρωσιν πολλού και
ελαστικού κόμου. *Εκείνο το όποιον δεν ύ-
πάρχει εις της φάρμασιν αυτήν εινε ο έξεντιος
ήλλογος. *Επεισόδια πολλά, μεταμορφώσεσι
προσώπων χωρίς χιούμορ και έξεντάδαν.

*Η κ. Κυβέλη διέπλασεν ένα ρόλον χαριτω-
μένον, εις της β' ίδίως πρᾶξιν ήτο άμίμητος
με την ύπόκρισιν δύο προσώπων συγχρότως.
*Ο κ. Χρυσομάλλης και Χαλκίοπουλος εις το
στοιχείδιον δέ τον κ. Χρυσομάλλης Νέξερ, και-
τόι ο ρόλος αυτός ήθελε κάτι άκόμη, άπέδει-
ξεν ότι έξελίσσασιν εις κομικόν δυνάμειος.
Τώρα πού εινε νέος άκόμη, πρέπει να προ-
σέξη η κόρη μερικά ελαττώματα. Το διαρ-
κές γούρλωμα των ματιών π. χ. το άλόγιστον
βαδισμα, τας νευρικάς κινήσεις. Εινε πάντοτε
καλός ήθοποιός, αλλά' ο ίδιος εις τους περι-
στοτέρους ρόλους. *Η κ. Κυβέλη π. χ. εις της
β' πρᾶξιν της «*Αγνώστου» δεν άναγνωρίζε-
ται. Αυτό λεγεται δημιουργία, έννοακωσις.

*Στρατιωτική παράστασις. *Ησο ώραϊον
το θέμα του στρατού ό όποιος συνεκκεντρωθή
την Κυριακήν το άπόγευμα εις το θέατρον
της Κυβέλης. *Η καλλιτέχνης διά ν' άποδείξη
πρακτικώτερον τον θαυμασμόν της προς τους
γενναίον μας στρατών, εκάλεσε δια του Φου-
ράραχον την φρουράν *Αθηνών όπως άκούσει
δοροάν το πατριωτικόν δραμα του Λαβεντάν
«*Υπερταίειν». Μετέβησαν εκεί κατά τετραδάς
στρατιώται των περικύων εμπέδων ταγματών,
προβοληταί, ίππείς, εΐςανοι, τού μηχανικού
και μερικοί... αγγιλάστοι άπό την έφορείαν
του ύλικού πολέμου.

Τό έργον μετεφέρθη εις τά καθ' ήμάς, και
το άκουσμο των λέξεων Θεσσαλονίκη, Παγ-
γαίον, Κρήτη οι στρατιώται έξητακροήσασαν
και όταν ήκούσθη ο κρότος του τηλεβόλου το
όποιον άνήγγελλον ο...ρατυστικόν πόλεμον
έξαιροκρότον δαιμονιαδώς και με ένδοξοσιν
απεφίσηγατον.

Οι στρατιώται έργουν κατενθουσιασμένοι
άπό την παρδστασιν, δεν εφίσασιν λέξεις να εκ-
φορσούν την ενθουσιωσινήν των προς την κα-
λλιτέχνην διά το θεατρικόν δόρον της.

Οι στρατιώται να ληφούν άντι να γυρίζουσιν
σιτες ταβέρες η να χορεύουσιν εις τους δρόμους
έμειναν τρεις δλοκλήρους ώρας εις το μέγα
αυτό σχολειον του θεατρού. Θά ήτο εύχής εο-
υον εάν το ύπουργείον των Στρατιωτικών συμ-
περιελάμβανεν και το θέατρον εις το πρό-
γραμμα της εκπαίδευσος του στρατιώτου. *Η
έορτή έγινε άπό την καλλιτέχνην κ. Κυβέλην,
ας της μμηθθ και το άρμόδιον ύπουργείον.

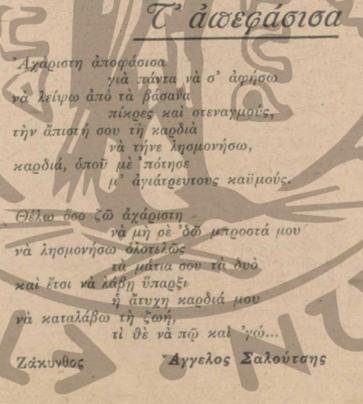
*Οπερέττα Λαγκαδά. *Η όπερέττα του κ.

Λαγκαδά ήρχισεν τας παραστάσεις της εις το
θέατρον «*Ολύμπια» πρᾶξιν *Αρνιού με την
όπερέτταν «*Ερωσ *Ατσιγγάνων». Προσελήθη
εις αυτήν ο βαρύτονος κ. Αγγελόπουλος ο ό-
ποιος και έτραγουδήσθη την πρώτην έσπέραν
μειωδικώτατα το «*Ζόρμα, Ζόρμα» καταγερο-
κροτηθείς. Είς της όπερέταν αυτήν, εκτός της
νέας ύψηφύσιν *Ελλης *Αφενταί, εμφανίσασιν
λίαν προσεγώς και η κ. Βουσοΐλια Κατρηχο-
σταί, κόρη του κ. Εδωγγέλου Παντοπούλου η
όποια έχει φωνή λαχρινών, μεταλλικήν, γυναι-
κήν και έξαιρετικώμενην εις το ένταθα *Α-
δειον. Νέον έργον θα δάσουν την *Εβαν κατά
μετάφρασιν του κ. Βεκιαρέλλη.

*Κρυφός πόθος. Εινε ο τίτλος Μακεδονι-
κού δράματος του κ. Μ. Αιδουοΐτη, το όποιον
θα δοθθ μετά δύο εβδομάδας εις το θέατρον
Κυβέλης. *Η ύπόθεσις του εινε επίκαιρος, σο-
μένη άπό τον βασιτισμένον τόπον της σφαγής
και του μαρτυρίου.

*Ροδόπη. Τραγωδία του κ. Ν. Πορωτή
γοαμμένη με επιμέλειαν δια την κ. Κυβέλην
και τον έκλεκτόν φίλόν της. Θ' αναβιβασθ
μετά ένα μήνα με έκτακτον σκηνηκόν πλούτον

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Τ' άσεβασία
Αγασίση άποφασίσα
να πάντα να ο' άφήσασ
να κείνω άπό τά βίβασιν
πίκρας και στεναγμούς,
την άπισή σου τη καρδιά
να τηνε ληρομήσασ,
καρδιά, όπο με πόηση
με' άναίτητους καύμοις.
Θέλω σοσ ζω άγάσισθ
να μη σε' δώσ μοσοστά μου
να ληρομήσασ όλοσίδως
τά μάτια σου τά δυά
και έτσι να κέρη ύπαρξ
η άγγελ καρδιά μου
μη καταλάβω τη ζωή,
τι θε να πώ και γώ...
Ζακύνθος *Άγγελος Σαλούταγις

Τὸ φουτμποῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν

Πῶς αἰσίζεται.—Οἱ αἰσῆται ἀμνηστώνται.—Τὸ κατααηρικτικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.—Ἡ ἀσπληρότης καὶ ἡ λάβις.—Ἐκεῖ καὶ ἐδῶ.

Τὸ φουτμποῦ, τὸ ὅποιον ἤρχισε τελευταίως νὰ διαδίδηται καὶ ἐν Ἑλλάδι ἔχει καταληκτικὴν διάδοσιν καθ' ὅλην τὴν Μ. Βρετανίαν. Οἱ Ἀγγλοὶ δίδουν περισσοτέραν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα εἰς τὸ φουτμποῦ ἀπὸ ὅσων δίδομεν ἡμεῖς καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ἀκόμη. Ἐνθυμιδομαί πέρσονται, ὅτι εἰς ἕνα μάτς τὸ ὅποιον ἔλαβε χώραν ἀπὸ τῶν Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας τὸ παριστάμενον πλῆθος ὑπερέβαινε τὰς 120.000.

Παίζονται δύο εἰδῶν φουτμποῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, τὸ Association (τὸ παίζομενον καὶ ἐν Ἑλλάδι) καὶ τὸ Rugby λεγόμενον εἰς τὸ ὅποιον ὁ παίκτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κέρησιν καὶ τῶν χερῶν του. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον συγκεντρώνει τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον εἶνε τὸ Association.

Υπάρχουν ἀναριθμητοὶ ἀνο τῶν χιλίων ἰσῶς ὁμάδες καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως αἱ καλλιτέροι καὶ αἱ ἰσχυρότεροι εἶνε 64, διαοριζόμεναι εἰς 3 τμήματα τὰ α' ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς 20 καλλιτέρας ὁμάδας, τὸ β' ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς 20 τὰς ἐρχομένας μετὰ τὰς πρώτας καὶ τὸ γ' ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς λοιπὰς 24. Ἐκάστη ὁμάς τοῦ α', τμήματος ἔχει πᾶσι μὲν ἑκάστην ἐκ τῶν λοιπῶν 19 ὁμάδων τῶν αὐτοῦ τμήματος, τὸ αὐτὸ δὲ γίνεται μετὰ τῶν ὁμάδων τοῦ β' καὶ τοῦ γ'. τμήματος, κατὰ τὸ τέλος δὲ τῆς περιόδου, ἤτις ἀρχίζει τὸ πρῶτον Σάββατον τοῦ 7βρίου καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἀπριλίου, ἡ ὁμάς ἡ ἔχουσα τὰς περισσότερας νίκας καὶ συνεπὸς τοὺς περισσότερους πόντους ἀνακηρύσσεται πρωταθλήτρια.

—Οἱ παῖκται ἔμμισθοι

Οἱ παῖκται δὲν εἶνε ἐρασιτέχναι ὅπως ἐν Ἑλλάδι ἀλλ' ἐξ ἐπαγγέλματος τοιούτοι. Πληθύνονται ἀδράκται ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ συλλόγου εἰς ὃν ἀνήκουσι, ὅστις συλλόγος συνάπτει μετ' αὐτῶν συμβόλαιον δι' ὀρισμένον χρόνον 4 ἡμερῶν στεφανίων καθ' ἑβδομάδα.

Υπόχουν παῖκται ἡλικίας ἀνο τῶν 30 ἐτῶν εἰταὶς ἔλασσον τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἀπὸ ἡλικίας 17 ἐτῶν.

Μη νομίζετε ὅμως ὅτι οἱ σύλλογοι οἱ ὅποιοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐταιρία Limited με καταβεβλημένον κεφάλαιον) ζημιώνονται πληθύνουσαι τοιούτους μεγάλους μισθοῦς. Κάθε ἄλλο. Ὅπως εἶπα ἀνωτέρω, ἡ

μεγαλύτερα ἀπόλαυσις διὰ τὸν Ἀγγλον εἶνε νὰ παραθερῆ εἰς ἕνα football match, ἐπειδὴ δὲ τὰ παιγνίδια δὲν λαμβάνουν χώραν ἢ μόνον ἕκαστον Σάββατον ἀπογευμα ὅτε ὅλα τὰ γράφεια καὶ τὰ καθήκοντα εἶνε κλειστά, ὁ περισσότερο κόσμος (ἄνδρες καὶ γυναῖκες μεταβίνει ὅπως διέλθῃ εὐχάριστος τινὰς ὥρας θιόμενος τὸ match. Ἡ εἰσοδος κυμαίνεται ἀπὸ 6 πέννας μέχρι 2 1/2 σελινίων, δηλ. ἀπὸ 60 λεπτῶν μέχρι 3 δραχμῶν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν θεατῶν ἐξατάται ἀναλόγως τῆς ἀνεγνωρισμένης ἀξίας τῶν παζώντων συλλόγων, κυριανόμενος ἀπὸ 10.000 μέχρι 60.000, αἱ δὲ εἰσπράξεις μεταξὺ 400—1500 Ἀγγλ. λιτρῶν, τὸ ὅποιον ποσὸν εἰσέρχεται ἐξ ἡμισοῦ εἰς τὰ ταμεία τῶν δύο παζώντων ὁμάδων.

Ἐκάστη ὁμάς ἔχει ἰδικὸν τῆς γῆπεδον (ground) με στεγασμένα καὶ μὴ καθίσματα,

Τὸ μεγαλύτερον ἐφετεινὸν μάτς φουτμποῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὸ ὅποιον οἱ θεαταὶ ὑπερέβαινον τὰς 121.000. (Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ μπαλὸν τυχαίως κτυπᾷ τὸν τερματοφύλακον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ ὁμάς σὴζεται ἀπὸ βεβαίαν ἀποτυχίαν).

εἶνε δὲ ἠναγκασμένη νὰ παῖξῃ ἐναλλάξ, τὸ μὲν ἐν Σάββατον εἰς τὸ ἰδικὸν τῆς γῆπεδον, τὸ δὲ ἐρχόμενον θὰ ἐπιτακθῆτῃ ἄλλην ὁμάδα εἰς τὸ ἰδικὸν τῶν γῆπεδον.

Ἡ νικητρία ὁμάς ἑκάστον ἔτους λαμβάνει τὸ κίπελλο, αἱ δὲ δύο τελευταῖαι ὁμάδες, αἱ ἔχουσαι δηλαδὴ τοὺς ὀλιγοτέρους πόντους καταβιβάζονται εἰς τὸ 2ον τμήμα, ἐνῶ ἀντιθέτως αἱ δύο ἐπι κεφαλῆς ὁμάδες τοῦ β' τμή-

ματος ἔχονται εἰς τὸ α' τμήμα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει μετὰ τὸ γ' τμήμα τὸ ὅποιον δέχεται τὰς 2 τελευταίας ὁμάδας τοῦ 2ου τμήματος ἐνῶ αἱ δύο πρώται πηγαίνου εἰς τὸ 2ον τμήμα.

Αἱ ἐφημερίδες ἀφιερώνουν στήλας δλοκλήρους διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀγαπημένου τοῦ του παιγνιδίου τῶν Ἀγγλῶν, τὸ δὲ Σάββατον στὰς 7 μ. μ. κυκλοφορεῖ ἕκαστον παράστημα ἀποτελούμενον ἀπὸ 8 σελίδας κανονικοῦ σχήματος ἐφημεριδος με ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἡμέρας. Πολλὰς λαμβάνουν χώραν μεγάλα στοιχηματα ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου συλλόγου ἕκαστος ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει καὶ τὴν mascot τοῦ ἡ ὁποία παριστᾷται εἰς κάθε match.

—Τὸ Ἀγγλικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν φουτμποῦ Πρὶν νὰ τελειώσω θὰ προσθήσω ὀλίγα τινα περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ φουτμποῦ τοῦ παζόμενου ἐν Ἑλλάδι καὶ τοῦ παζόμενου ἐν Ἀγγλίᾳ τοιούτου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκρίνητῃ τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο.

Οἱ Ἀγγλοὶ παῖκται παίζου συστηματικῶς με τὸσην τέχνην καὶ ἀκρίβειαν, ἐφαρμόζονται δὲ τόσο ἀσπληρῶς ὁ κανονισμὸς τοῦ παιγνιδίου ὅστε τὸ φουτμποῦ καταντᾷ οσοτῆ ἐπιστήμη.

—Σὰν νὰ τὸ ἔχουν δεμένον μετὰ τοῦ σχοινί! μὴ ἔλεγε πέρις κάποιος Ἀθηναῖος φίλος μου τὸν ὅποιον ἐπῆρα μαζί μου διὰ νὰ ἰδῇ λίγο ἀληθινὸ φουτμποῦ.

Ὁ διαιετητής (referee) ὅστις σημειοτερόν εἶνε ἐπίσης ἔμμισθος, ἔχει ἀπόλυτον δικαίωμα νὰ κέρησῃ, ὅτι θέλει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ παιγνιδίου, οἱ δὲ παῖκται ὀφείλου νὰ ἔχουν τυφλὴν ὑπακοὴν πρὸς αὐτόν.

Εἰς ἕνα match τὸ ὅποιον ἔλαβε χώραν τελευταίως μεταξὺ μίας ὁμάδος τοῦ Μάντσοστερ καὶ μίας τῶν καλλιτέρων τοῦ Λοιδίνου, ὁ διαιετητής ἀπέβαλε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὁμάδος τοῦ Μάντσοστερ, διότι τὸν παρήκουσεν εἰς ἀσημάντους τινὰς λεπτομερείας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ διακοπῇ τὸ παιγνίδιον, νικησῶς τῆς ὁμάδος τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ἀπεβλήθη.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ φουτμποῦ διαφέρει καθ' ὀλοκληρίαν, πρῶτον διότι οἱ παῖκται δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὰν ἰδέαν πῶς πρέπει νὰ παῖξουν τοῦτο, καὶ δεύτερον διότι ἐπιτακτεῖ ἡ μεγαλύτερα ἀδιαφορία διὰ τὸ πραγματικῶς ὄρατον καὶ ὄρατον τοῦτο γίνεσθαι.

Εἶνε ζήτημα ἂν εἰς τὰ match τὰ ὅποια σφηνάκι λαμβάνουν χώραν εἰς τὸ Ποδηλατοφῶμιον τοῦ Ν. Φαλήρου οἱ θεαταὶ ὑπερέβησαν ποτὲ τοὺς 200. Ἀποδείξει δὲ εἶνε ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ναῦται τὸν κατὰ περιόδους ἐπινοκόμενον εἰς Φάληρον Ἀγγλικὸν πολεμικόν, ἂν καὶ ἀγνοῦνται καὶ μὴ ἀνήκουσεν εἰς οὐδενᾶν τακτικὴν ὁμάδα, πάντοτε κατώρθωσαν νὰ νικῶσιν τὰς καλλιτέρας ὁμάδας τῶν Ἀθηνῶν.

Manchester ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΙΔΙΑΣ

Τὸ μαλλιορὸ χεῖρι

Ἦμουν μόλις δέκα τεσσάρων ἐτῶν καὶ εἶχα ἀκόμη πρόσοφα τὰ φορεθὰ λόγια τῆς γαγιάς μ' ἔκανε φόβος, ἀλλὰ τὴ νὰ κάμω: "Ἐρρεπε νὰ πῶ Ἐτυλίχθηκα σὲ μιά καπὸτα ἀνέβηκα στ' ἄλογο καὶ ἐκάλισσα πρὸς τὴν πόλι.

Ὁ ἀέρας ἐσφύριζε μέσα στὰ κλαδιά καὶ ἔπαινε κάθε ἄλλη φωνὴ καὶ τοὺς θρήγους τῆς κοκκοβάνιως καὶ τὸ μονότονον ἄσμα τοῦ γροῦλου. Το φεγγαρὶ ἔβγαινε κάπου-κάπου γιὰ νὰ ξανακοφθῆτῃ πάλι μετὰ τὸ σῆμα ποῦ με ὀρμη μιλῶσιν στὸν οὐρανὸ δ' ἀέρας. Ἀλλὰ τί τρομάρα! ἔφθασα σὸ μέρος τῶν φαντασμάτων ποῦ ἔλεγε ἡ γαγιά ἦτο ἕνα στενὸ μονοπάτι μέσο σὲ δύο ῥάγες βουνοῦ, τὸ σῶμα μου ἐπάγως, μόνον τοὺς κτύπους τῆς καρδιάς μου ἄκουγ', τὰ μάτια μου ἦσαν τεινωμένα ἠθέλα νὰ μὴ βλέπω ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ τὰ κλείσω κάθε σκιά, κάθε βράχος μοῦ φαινόταν σὰν φάντασμα ἔτοιμο νὰ μοῦ πᾶρῃ τὴ φωνή. Ὁ ἀέρας μέσα σὸ στενὸ ἀνυκνότερος καὶ δυνατώτερος ἐπήγαινε νὰ με ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ σέλλα. Ἐνόμιζα πῶς τάγμα διαβόλων ἐπεφτε ἐπάνω

μου. Αἰφνης ἕνα δυνατὸ φέσημα καὶ χροῖ ἔσα χαστούκι σὸ πονοκένον μόνον μου ἀπὸ τὸ μαλλιορὸ χεῖρι. Κοκκάλοσα. Δὲν εἶχα σπινθεὶ καλὰ-καλὰ καὶ, νὰ, δεύτερο δυνατότερο! Φοῖρε! Αἰσθάνομαι νὰ ἔρχεται τὸ τρίτο μου καὶ χωρὶς νὰ θέλω μηχανικῶς σηκῶν τὸ χεῖρι μου καὶ ἐνῶ με κτυπᾷ τὸ μαλλιορὸ χεῖρι, τὸ πᾶσα.

Ἐξεστᾶθηκα, τὸ αἷμα μου ἐκλυοφόρησε ἐκτύπησα τ' ἀλγὸ μου καὶ ἐπροχώρησα πρὸς τὸ μαλλιορὸ χεῖρι ποῦ μ' ἐκτύπησε ἦτο τὸ μαυκί τῆς καπὸτας μου!

Πειραξίς Π. Κυθῆρος

Ὁ συγγραφεὺς τῆς "Υγιεινῆς τῆς Ψυχῆς" ὁ πολὺς Φεουτερολέβεν, λαλῶν περὶ συγγραφοῦ ποιήσεως, γράφει τὰ ἑξῆς ὀξοσημείωται:

—Μετ' οὐ πολὺ ἴνα κρινόμεν τοὺς ποιητὰς θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην οὐκί κριτῶν, ἀλλὰ... λατρῶν.

ΘΕΟΦΑΝΩ

(Ἡ Συνέχεια)

—Ἡ ἐντολή του ἦτο ἡ ἑξῆς: Νὰ ἔλθω εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν ἐδῶ τῶν Ἀβραμιτῶν, ὅπου ἔμενον οἱ ἔρχονται συχνὰ οἱ δεσποταὶ καὶ οἱ ἀσπληρογένητοι καὶ νὰ περιμένω τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοφάνου, καὶ νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιόν του καὶ νὰ φιλῶ τὰ γόνατά τῆς καὶ νὰ τῆς εἰπῶ τὰ λόγια ταῦτα. Ἐβόσκομαι ἐδῶ ἀπὸ γῆρας ὅσον ἦκουσα τυχαίως ἕνα ἀπεσταλμένον τοῦ παλατιοῦ νὰ λέγῃ τὸν ἡγουμένον τὸ ὄνομα σου, δεσποτα, Προσεπάθησα νὰ μάθω τὸ ὄνομα σου, δεσποτα, νὰ ἐλθῃς σήμερον ἐδῶ. Πραγματικῶς, σὲ εἶδα, μάλλον ἀπὸ ἐμάνευσσα, δὲνα εἶχες καλῶς φεῖ, εἶδα ὅτι εἰσῆλθες εἰς τὸν ἔρῳνα καὶ ἐπέσασα δι' ἄλλον διαδρόμου, νὰ φέσῃς εἰς τὸ διπλανὸν αὐτὸ δωμάτιον. Ἐπερὶ τὴν νύκτα, μετὰ τὸν ἡγουμένον, ἀλλ' εἶδα νὰ ἀπέχρηται ὁ πατριός. Ἦρχισεν τότε ἡ συνομιλία σου, καὶ χωρὶς νὰ θέλω πλέον, τὴν ἡμέραν. Ὅταν ὅμως ἐπέσεν ἀνάμεισόν σου τὸ ὄνομα τοῦ Τοιμισκῆ, δὲν ἠμπούσα πλέον νὰ κερῆσῃ. Ἐφοβήθη μὴπως ἀκούσῃ τίποτε ἀπεσταλμένον δι' αὐτὸν καὶ δὲν ἠθέλα νὰ τὸ ἀκούσω πρὶν ἀκούσῃ ἡ δεσποτα τὸ μήνυμά της. Σάβα τότε τὸ θάρος νὰ παρουσιασθῶ καὶ νὰ εἰπῶ, εἰς τὰ γόνατα—καὶ ἐγονάτισεν ἐκ νέου ἀπαιόμενον τὴν συγκορῆσίν σου.

Ἐκεῖνη τὸν ἀνέγειρεν ἐκ νέου, τοῦ ἔδειξε ἂν ἔδραν καὶ ἐκάθισεν πληροῦν του.

—Καὶ ἐγὼ, τοῦ εἶπε, περιμένω νὰ προχωρήσῃς.

Εἰς τὴν μορφήν τῆς ἴδῃ ὑπῆρχεν ἡ λάμψις τῆς αἰγῆς, μᾶς αἰγῆς χαρμῶσόνου, τῆς αἰγῆς τῆς ἐπιπέδου ὅτι τὸ αἰσθητῆ τῆς, ἤρχισεν ἐπιπῶς νὰ εὐρίσκη τὴν ποσῆτὴν ἠχῶ.

—Ἦσο, δεσποτα, τὸ μήνυμα τοῦ Τοιμισκῆ. Ἦκουσε διότι μέχρι τοῦδε ἵστησε τυφλὸς καὶ κῆρος. Ἐνῶ τὸν ἠνοίγετο ὁ οὐρανός, αὐτὸς ἔλασε πρὸς τὴν κόλπον...

—Φαίνεται ὅτι ἔχει καὶ ἡ κόλπος τὰ θέλησῃ τῆς, εἶπε ἡ Θεοδώρα.

—Ναί, δεσποτα, ἐπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος, αἱ εἶρα ἀλλὰ νικᾷ πάντοτε ὁ οὐρανός, διότι ὁ οὐρανός εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἐνῶ εἰς τὴν κόλπον δὲν βασιλεύει παρὰ ἡ πονηρία, ἡ διαβολή, ἡ ἐπινοία, καὶ αὐτὰ ὁ ἔρως δὲν τὰ ἀνεχεται καὶ πάντοτε. Ἐρχεται μία ἡμέρα κατὰ τὴν ὁμοίαν, ὁ ἔρως ὡς ἀγνή καὶ ἀγαθὴ δύναμις, ἡραὶ τὰς ὀλίγους τῶν ἀμαρτιῶν καὶ περὶ τὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅπου εὐρίσκει καὶ αὐ, ἀγγελικῶν μου δεσποτα.

—Καλὸν ἀπεσταλμένον εὐρήσκει ὁ στρατηγὸς Σαρφονεῖς, πατριός;

—Ἐξαιρέτων, μὰ τὴν πίστιν μου. Ἡ εὐφραδία σου πάτερ, ἡμμοροδὸς νὰ σὲ ἀπαλάσῃ ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ σου καὶ νὰ αἰσθησῇ κάπου καλλιτέρα.

—Ἐγὼ εἶπα ἄρα, δὲν εἶνε ἰδική μου ἡ εὐφραδία ἀλλὰ τοῦ Τοιμισκῆ! Αὐτὸς μ' ἐπιτακτεῖ νὰ εἰπῶ ὅσα ἀκούετε, καὶ ἐνόσφ ὀμιλᾷ ἐγὼ, πιστεύετε ὅτι ὀμιλεῖ ἐκεῖνος ὁ ἴδιος. Τὰ γεγονότα ποῦ συνέβησαν ἐδῶ, πρὶν φθῆν καὶ διὰ τὰ ὅποια ἔφυγε, τοῦ ἠνοίξαν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνέβλεψαν. Εἰς δὲ τὸ χάος εἰς τὸ ὅποιον τὸν ὄδηγε τὸ μωρὸν τὸ πάθος καὶ ἠθῶσθη τὴν ἀπόλειαν τοῦ παραδείσου, τὸν ὅποιον φοβεῖται ὅτι ἔχασε διὰ πάντος. Πατριός, τὸρα, δεσποτα μου, διὰ τὸν στρατηγὸν εἶνε ἡ ἰδική σου συγγνώμη ἡ ἰδική σου ἐπινοία, ἡ ἰδική σου ἀγάπη. Δὲν τοῖμα νὰ μὴ σῆσῃ τὸ ἀγαπᾷ, διότι φοβεῖται ὅτι δὲν θὰ γίνῃ πιστεύας. Λέγει ὅμως ὅτι σὸ τῆς ἡμέρας ποῦ εἶπε, διὰ τελευταία φωνᾶν, τὴν Θεοφάνου, φαινόσεται ὅτι ὁ κόσμος ἀνετράθη ἐνώπιόν τῆς γῆς του, καὶ νοσταλγεῖ τὸρα τὸ ὄρατον αἰσθητῆ, τὸ ἀγνόν, τὸ ελλικρινές, τὴν ἄδολον ἀπειλήν, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ μίαν κόρη, νοσταλγεῖ τὴν ἀδούτητα, τὴν εἰλικρινεῖαν, τὴν χαρμῶσιν τῆς ἀγῆς ψυχῆς, καὶ ὅχι τὰς δῆθεν θεατικὰς τῆς ἀμαρτωλῆς καλλονῆς, καὶ τὰ πᾶσα τῶν κατηραμένων ψυχῶν, εἰς τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν ἀγυρνεῖται πάντοτε ὁ δόλος καὶ ἡ συμφορᾶ. Μὲ στέλλει λοιπὸν, κυρία μου, νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀνθρώπος ποῦ πρόκειται νὰ μεταλάβῃ, τὴν συγκορῆσίν σου, δὲν λέγει τὴν ἀγάπην σου, διότι δὲν τοῖμα νὰ τὴν

ζητήσῃ. Τὴν συγγνώμην σου ζητεῖ, καὶ τὴν ἐνθυμῆσίν σου. Ἐκεῖνος τὸρα ἔχει εἰς τὴν φαντασίαν του, τὴν ἰδικήν σου μορφήν, καὶ τὴν λατρεῖται, καὶ ἀφῆνει, ἀντὶ κακῆς, νὰ καίονται τὰ ἄστρα ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκόνημά του, διότι ἡ προσοχή του διατηρεῖται ὀλην τὴν νύκτα, μετὰ τὴν συγκορῆσιν τῶν ἀστέρων, οἱ ὅποιοι εἶνε οἱ μόνον μάρτυρες, ἐκτὸς ἐμοῦ, τῆς νύκτος του λατρεῖς.

—Ἄ, Θεοφάνω, εἶπε ὁ Ἰωσήφ, ἀναλογιζόμενος αὐτῆν, ἰδοὺ ὅτι τὰ φίλτρα σου δὲν ἔχουν πλέον δύναμιν διὰ τὸν Τοιμισκῆ.

—Δὲν θ' ἀπαντήρη τίποτε ἡ δεσποτα μου;

—Πότε θὰ φθῆγῃ;

—Ὅταν λάβω τὴν διαταγὴν σου.

—Ἰουλιανῆ, εἶπε ἡ Θεοδώρα, θέλω νὰ ἴδω τὸν μοναχὸν αὐτόν, αἰριον εἰς τὸ παλάτι. Συννενοῖσά μου τὴν αἰρίαν.

—Ἐβχαριστῶ, κυρία μου, εἶπε ὑποκλιόμενος ὁ Ἰάκωβος καὶ ἠγέρθη, διότι ἔχεν ἐγερεθῆ καὶ ἐκεῖνη.

—Ὅταν ἐξῆλθον αἱ γυναῖκες, ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε νεύμα πρὸς τὸν Ἰάκωβον νὰ μείνῃ.

—Τὰ λέγει ἀληθινὰ αὐτὰ ὁ Τοιμισκῆς; τὸν ἠρώτησεν.

—Ἄ, κύριέ μου, ἀγαπᾷ! Ἐκρεπε νὰ ἰδῆς τὴν μετάνοιάν του καὶ τὸν πόνον του, δι' ὅσα ἔκαμεν. Ἐγὼ τὸν εἶδα ἐρωτευμένον καὶ τὸν πιστεύω, διότι γνωρίζεις ἴσως, ὅτι δὲν εἶνε ἀνθρώπος νὰ ὑποκριθῇ.

—Ἀντὶ τὴν ἀκόμη ὀλίγας λέξεις καὶ ἀπεχορήσθησαν.

Ὁ ἴππος καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ πατρικίου ἔπεριμεναν ἔξω εἰς τὸν περίβολον. Ὁ Ἰωσήφ διητηρῆθη ἀμέσως εἰς τὸ ἀνάκτορον ὅπου ἐζητήσας νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ καίσαρος.

Δὲν γνωρίζομεν τί ἀντὶτὴν μετὰ τῶν γνωρίζομεν ὅμως εἰς τὴν ἐπομένην ὁ καίσαρ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθυσαν ὅπου, τὸν ἐπεριμενε ἡ Θεοφάνω, περισσότερον ἀνήσυχος ἢ ἄλλοτε καὶ περισσότερο ἐρωτευμένος.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν του, καὶ προσεπάθησε νὰ δεῖξῃ ἀσπληρότητα τὴν ὅποιαν δὲν μετεχειρίζετο συνήθως.

—Μοῦ φαίνεται, τῆς εἶπε κατὰν ἀνασῶν προλόγων, ὅτι μετὰ τῶν μᾶς ὑπάρχει μίαν συμφωνία.

—Συμφωνία δὲν εἶνε ἡ αὐθαίρετος ἀπόφασίς τοῦ ἐνὸς χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἄλλου. Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἐδῶ δὲν ἴδρα μὴνῃ μου, ἀλλὰ με ἔφεραν οἱ στρατιῶται.

—Τὸ ἐδέχθης ὅμως, ἀπὸ ἀφῆκες τὸν μνηστῆρά σου νὰ φθῆγῃ.

—Ἐδέχθη ὑπακούουσα εἰς μίαν ἀνόητον ἀδυναμίαν.

—Ὀνομάζει τὸρα ἀνόητον ἀδυναμίαν ἔκεινο ποῦ ἀπεκάλεισε πρὸ ὀλίγου ἀγνεῖς πάθος.

—Τὶ σημαίνει τὸ ὄνομα, ἀπὸ μάλιστα προσκαμῶσιν καὶ τὰ δύο. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἀγαπᾷ.

—Μὲ ἐκλαμβάνεις, καλή μου, διὰ πολὺ ἀνόητον. Θέλεις νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀγάπην σου καὶ δημιουργεῖς ὀλοκληρὸν ἱστορίαν δι' ἐν φῆλημα. Αὐτὸ εἶνε ἀσέβητον. Νὰ ἔχω ἐρωμένην ἡ ὅποια νὰ μοῦ συζητῇ, ὀσάκις θέλησω νὰ ἐγγίσω τὸ χεῖρι τῆς.

—Καὶ δὲν σοῦ λέγει τίποτε αὐτὸ;

—Μοῦ λέγει ὅτι παύεις.

—Αὐτὸ λοιπὸν ἀποδεικνύει ὅτι πραγματικῶς ἀγαπᾷ.

—Αἱ πράξεις σου τὸ ἀρνούνται.

—Ἄκουσε, Καίσαρ. Ὅτι ἦμουν μίαν ἀπλή ἀναίσθητος γυναῖκα, ἡ ὅποια ἦτο ἐδῶ, διὰ νὰ πωλήσω τὸ σῶμα μου εἰς ἕνα ἄρχοντα, θὰ τὸ ἐτόλμων καὶ θὰ σφετέρητον μόνον εἰς τὸ τμήμα. Ὅτι ὑπέφερα ἐπὶ τῆς χροῦν τὴν ἐσθῆν αὐτὴν καὶ κατόπιν πλοῦσια καὶ ἴσχυρος θ' ἀπεκαρῶνον ἡ Ζητοῦσα ἄλλοτ' τὴν χροῦν ἡ τὸν ἔρωτα, ἡ καὶ τὴν ἠούσαν. Συνέβη ὅμως κατὰ ποῦ δὲν τὸ ὑπελόγησα, καὶ αὐτὸ εἶνε ὅτι ἠγάπησα. Δὲν ἠμποροῦ λοιπὸν νὰ σκεφθῶ πλέον ὅτι μίαν συμπερονοτολόγος ἐρωμένην σκέπτομαι ὡς μίαν γυναῖ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η πνευματική ζωή άγνωστος.—Οι ωμοίται.. διαφθείρον.—Οι Βούλγαροι λογογράφοι και ωμοίται

Ο ταξιδιώτης ο οποίος σταματά λίγες ή μέρες εις τη Σοφία εύθως μπορεί να καταλάβη την πρόδοον των Γερμανών εν Βουλγαρία...

Είμεθα λαός στρατιωτικός, έλεγε πρό όλιγων ετών ένας πολιτικός της Βουλγαρίας. Αι ήμας οι ποιηται εινε άναξιον λόγου...

Ποιησις, ιδεαλισμός, τέχνη, άγνωστα πράγματα.—Είμεθα οι Πρώσοι των Βαλκανικών τονίσει ο Σαμπουίλωφ, έχομεν άνάγκην βραχιόνων...

Η Βουλγαρία δέν ενδιαφέρεται δι' όσους σκέπτονται. Η σκέψις εινε τίποτε. Δέν φροντίζει αυτή άν υπάρχει...

Οι άνθρωποι των γραμμάτων έν τη Πρωσία των Βαλκανικών εινε δυστυχημένοι παρία εινε όνα ποδ πεθάνουν από πείνα καθός ο δυστυχής Πένκο Σλαβέικωφ...

Η Βουλγαρία ενεργεϊτόμοι με τοις βραχίονας. Ημεϊς οι Βούλγαροι, έλεγεν ο Καραβέλωφ, πρέπει να ζητούμε την άνάπτυξιν των μυών...

Η Γερμανία, την όποιαν μιμούνται άνοήτως χορής καθόλου να την καταλάβουν, κατέστρεψε κάθε κίνησι του Βουλγαρικού πνεύματος. Ο Βασίλειος Φερδινάνδος, όπαδός ένθερμος των Γερμανών ύποβροθεί αυτή την τάσι και...

ρεσις γίνεται μόνον διά τον Βάσωφ.

Ο καλύτερος Βούλγαρος λογογράφος εινε ο Κωνσταντινωφ, ο συγγραφεύς του μυθιστορηματος «Bay—Canciu», όπου η Βουλγαρική ψυχή, τα βουλγαρικά ήθη και ο σφαιρισμός των πατάσσονται με άπαράμιλλον τέχνην.

Ο Bay—Canciu εινε ο Βούλγαρος σφαιριστής άγράφματος και ποιητής. Άληθινά ο Κωνσταντινωφ εινε σκληρός διά τους συμπατριώτας του και ο ήρωος του όχι μόνον γελοιοποιεί το πνεύμα της Βουλγαρίας αλλά και μάς φανερώνει τη Βουλγαρική ψυχή σε όλη της τη μικρότητα, και τη χαμέρτητα του βαρβάρου που θέλει με κάθε τρόπο να επιβληθή με την άμείθειά του και με την άηδην του αυθάδειαν.

Ο Κωνσταντινωφ άηδισμένος από τους συμπατριώτας του εξέδωκεν ή γραφον τον «Bay—Canciu», άγρότερα όμως ο διθυγχις αυτός μυθιστοριογράφος έδωκεν ήδη ή γαίρις έν πλήρη Βουλγαρική πρωτευούσι. Εγχε πληρέστατα δικαιον ο Καραβέλωφ, όταν έλεγεν, ότι ο Βούλγαρος με τους ήμους ενεργεί και δι' αυτόν ή σκέψις εινε μηδέν.

Άλλος ποιητής ο Καρίμα εινε σοσιαλιστής και έμπνέεται από τον Γάλλον Richerpin. Χωρίς να έχη το τάλαντον και την ζωηρότητα του Γάλλου ποιητού ο Καρίμα εινε μάλλον θρηνηδός, έτοιμος πάντα να χύση τα δάκρυα διά την άβλιότητα του λαού. Χωρίς να έννοηται, χωρίς να μορφή να παραστή η, τι θέλει με την άτεγο Βουλγαρική διάλεκτον, ο Καρίμα με τα ήθη της Σοφίας με άπεριόριστον άδύλτητα. Κολακεύεται να όνομάξη τον έαυτόν του άρχηγόν της νέας σχολής.

Ο Πένκο Σλαβέικωφ διωγμένος εις την Ιταλίαν ποιητής συμβολιστής προσπαθεί να μιμηται τον Laforgue, Verlaine και Mallarmé. Πολύ τολμηρός, θέλωμε τους διδασκάλους αυτούς της τέχνης να μιμηθή εις Βουλγαρικούς στίχους, δηλαδή κάτι άδύνατον, και άκριβός δι' αυτό οι στίχοι του εινε άπελπιστικοί άτεχνος.

Η γλώσσα των Βούλγαρων, ή σκέψις άκόμη και οι συλλογισμοί των εινε σε τόσο νηπιώδη κατάσταση, ώστε εντέλει άκατάφροθη τέτοια μεταφράσι. Τόν Πένκο Σλαβέικωφ βέβαια κανείς Βούλγαρος δέν καταλάβε, έπεινε πάντοτε δι' αυτούς ένας αίνιγματολόγος συγχρογός.

Όπως ο Verlaine και ο Πένκο Σλαβέικωφ φαντάζεται και ή Ξη εις ένα κόσμο λεπτόν, αυτόν θέλει να παραστήση εις τους στίχους του,

και τριγυρίζουν έμπρός του σκέπς άστοκρατικές, ζωγραφισμένες από τον Vatteau και τον Bouchar.

Αλλά όμως δέν συζητείται ότι εινε ανεύθως διά το Βουλγαρικό πνεύμα, και οι δίδην κριτικοί της Σοφίας επανειλημμένως άπεδοκίμασαν τας προσπαθείας του Σλαβέικωφ άληθινά πάρα πολύ λεπτού διά να εινε αισθητός μέσα εις ένα βαρβαρικόν λαόν.

Ένας ποιητής που έννόησε το πνεύμα των Βούλγαρων εινε Ιβάν ο Βάσωφ, άλλως έμπορο ήρατης, άγράφματος έντελος, ψάλλον απεράντους στίχους την σύγχρονον αισθητικην και τον σφαιρισμόν των Βούλγαρων. Σήμερον ο Βάσωφ έχει γίνει το είδωλον του ένθους του. Παντού διαβάσσονται οι στίχοι του, κι άκόμη αυτός ο Βασίλειος του διδεδωκεν ήρωισμον εις αντίταλλαγμα των πατριωτικών του ποιημάτων.

Να και όλίγοι στίχοι του κατά «πρόχειρον μετάφρασιν. Το ποιημα τοούτο θεωρείται το άριστοφύηγμα της Βουλγαρικής ποιησις και έβραβεύθη υπό του συλλόγου των Σλαβών.

Καλώς μάς ήλθατε ξένοι άγαπητοί καλώς μάς ήλθατε άδελφοί Σλαβί Σέ σάς οι πιο θεομοι ζωηρισμοί κι ή πιο θεομη άγάπη.

Έλάτε ή άδελφικές ψυχές θα στηλωθόν από την άγάπη και θα ήσουν και με τα ήθη αισθητικά θα μείνουν και με την ίδια ευγενή ιδέα.

Με την κοινή όδνην που μάς έννοσε και με τη δύναμιν μας έλάτε ως θύρασσεμ ένθερη ήρωισ τον νεαρό πολιτικό των Σλαβών.

Μίαν άφραση εύτιχία έχει γυθή μέσ' την ψυχή της Σλαβικής φυλής Καλώς μάς ήλθατε ξένοι άγαπητοί Καλώς μάς ήλθατε άδελφοί Σλαβί.

Ο Βάσωφ ποιητής πολιτικός δείχνει το Βούλγαρο όπως εινε τώρα, Βάρβαρος κι άγράφμας με ψυχή δεσποζομένη άκόμη από τη ταχύτητα της Μογγολικής φυλής.

Εινε Βάρβαρος και θα μείνη, άρκει να διαβήση κανείς την Ιστορία του διά να πισθή. Και εινε γνωστόν ότι εις το παρελθόν ένός έθνους διαβάσσεται και το μέλλον του. (Σημειώσις εκ της Revue).

Άθήνα. ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Το φιλι της σααδιας

Αν και άνοπομόνος όλοι μας περιμέναμε να μάς παραθέσουν το φαγητό, όμως με πολλήν εύχαρίστησιν άκούσαμε τον χωρικόν παπάν που μάς διηγείτο την πρό της Φλωρίνης μάχην και τον ρόλον που έπαιξε και αυτός κατ' αυτήν.

Εις το όπισθόν μας μεντέρι ή σπιτονοικοκυρά, ή θυγατέρα της και ή υπηρέτρια είχαν περιτριγυρίσει την παπαδιάν που με μεγάλην όρεξιν τας διηγείτο πολεμικές και αυτή Ιστορίες έκείνων των ήμερών που έγιναν στο χωριό της και τα περιγύρα.

Έξωθεν είδα την παπαδιά να σγκώνεται και με άνοπομονήσαν γεμάτην από συγκίνηση να έναρραζή την σπιτονοικοκυράν άν άλληθια ήλθεν ο Βασιλίας ή την γελείει :

Ναι, ήλθε, της λέει αυτή ο Κωνσταντινος, αλλά Βασιλεύς άκόμη δέν εινε.

Αμ' καλέ το ήθιο εινε... Στην Φλωρίνα αυτός :

Άμέσως πλησιάζει το τραπέζι, μας και με άκρονομία μάτια παρακαλεί τον σπιτονοικοκύρη να την πη εις την Μητρόπολιν γιατί θέλει παρά πολύ να ιδή τον Κωνσταντινον (έτσι τον όνόμαζεν).

Ενώπιον της έπιμόνον ταύτης παρακλήσιος της παπαδιάς αυτός δέν έφερε πολλές άντηρησις και κινήσι μ' αυτήν για την Μητρόπολιν εις όραν προχωρημένη με πυκνό σκοτάδι και

δυνατή βροχή. Έν τή μεταξή, ένθ έδεικνύσασσεν, ο παπαεφθρόνιμικράν εύχαριαν ήρσιαν ά έκθειάζητην παπαδιάν του. Μας διηγήθη την Ιστορίαν του ράσου του, πώς τον ήγαλίσσε μία φορά ή τώρα παπαδιά του πώς άν γίνονταν Βούλγαρος, από τον φάρον των κομιατζήδων, αυτή θα τον σκότωναν άμέσως.

Δέν είχαμε τελειώσει άκόμη καλά τον δευτερον μας όταν άνοησι ή θύρα και μπαίνουν ή παπαδιά με τον συνοδόν της.

Η παπαδιά ήτο άγνωρίστη απ' τη χαρά της. Τόση μεγάλη ήτο ή χαρά της, ώστε επί άρκετον δέν έπρόφρασε λέειν παρά μόνον σικριτοδός σαν έξαλλο μικρό παιδί

Περιεργοί όλοι συγχρόνος ήρωτήσαμε τον συνοδόν της να μάς πη τι τρέξει.

Τότε λοιπόν αυτός μάς διηγήθηκε :

Όταν πήγαμε στην Μητρόπολι ο Διάδοχος ήτο στο δωμάτιό Του. Περιμέναμε άρκετά έξω στο σαλόνι όταν βλέπομε έναν θαλαμηπόλιν Του να έξέρχεται. Έπειδή τον κιντώσαμε με μεγάλην περιέργεια, μάς ήρωτήσαν άν ήθέλαμε κατ' τι. Του είπα πώς αυτή ή παπαδιά θέλει να ιδή τον Διάδοχον. Χαμονόγλασαν αυτός και έμείρησε στο δωμάτιόν Του. Δέν παρήλθον λίγα δευτερόλεπτα όποτε έλπετομ που της θύρας τον Διάδοχον να μάς παραστή. Η παπαδιά με κύτταξεν έρωτηματικώς κ' ένθ της είπα ότι αυτός εινε. «Αυτός !...» και άμέσως έσπετάθηκας πάνω Του. Τόν έννηκαλίσθηκας και τον κατεψίλωσ συνοδούσασα το φιλιμά της με τας χαιδέυτικας λέξεισι : «Ω ! ζάτεν μότ' (Ω ! χρισέ μου). Έκπληκτικός ο Διάδοχος την έκιντώσε και μετά την έρωτήσσει :

«Ξεούρις Έλληνικά ; » «Όχι ντάν ξεούρις, το άπήνησεν αυτή. «Ε να πής του παπά σου να σε μάθη Έλληνικά». Και πρώτο άποχωρισθόν της προσέφρασε ο Ίλιος ένα όρατο ήμλο που μάς το έδειξε ή παπαδιά. Έκείνην την βραδιά ή καίμην ή παπαδιά δέν έφραγεν από τη χαρά της και ούτε πιστεύω να έκοιμήθηκε. Τόση ήτο ή χαρά της απ' το φιλι που έβωσαν στον Βασιλίας !

Μοναστήριον Άλλε. Μόδης

ΣΤΟΝ ΑΡΑΧΘΟ

Στην μισωμένη όχη σου και γιο άροδοβαριαν, ποίμιο μικροθύρονο, ποίμιο γαργαρό. Ριγίμοσ όσο βροισομαι στο χωρι' αυτό το ξινό πές μου, ποίον άλλο σιτηροφ, ποίμιο μου, να βρω!

Έκει στον ίσκιό το βαθύ, που άπλόωνν φοντομεία τόσα κλαράκια πράσινα, όδόντια δροσιά, περφοί μια ήνοχη σιτημύ... Μα άκουσε... για σίτη μια άπορία βροισομαι στή σκέμη μου βαθιά.

Όσες φορές, στην όχη σου περνώσας, σ' άπικρίζω κι ή άμμομυδιά σου άπλόωνται μπροστά μου γαργαρή, πός δέν δοκίμοσε καίμιοις, ποίμιο μου, κομίζο, πός όνος δέν σου μάρανε το στήθος το πλατι.

Μα σάν άκούω το φιλιόμο σου βαρύ, φαρκιακωμό, νοϊόθιο πός πόνιο οχίζουσε τα βήθη σου σκληρά. Μα πές μου πές μου... Πός μορπεις, ποίμιο άγαπημένο άφού ποείσι, σιτην όρι σου να φέρης τη χαρά !... Άρτα Φ. Η. Α.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΪΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Το Ύδειον του «Πειραϊκού Συνδέσμου». — Εμφανίσεις και αληθοφορία. — Οι διευδύνοντες, αι διευδύνουσαι, οι διδάσκοντες και αι διδάσκουσαι. — Τι μαθήτρια. — Ποία εινε αι μάλλον μουσικοφίλοι Πειραιώσοοδξες.

Έακολουθούμε σήμερον την έρευνάν μας διά τας μουσικάς προόδους της κοινωνίας του Πειραιώς.

Αφού είδαμε το «Νέον Ύδειον» του Πειραιώς, τώρα θα παρουσιάσωμε και το Ύδειον του Πειραϊκού Συνδέσμου.

Ο Πειραϊκός Σύνδεσμος μέσα εις την πομπήν εύγενεϊκήν του δρᾶσιν εις όλα τα πάσια της ζωής του Πειραιώς έχει συγκαταλήθη και την διατήρησιν του Ύδειου. Το όποιον άληθινά διδαι άξιοθαυμάστους παρτούς.

ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Το Ύδειον τοούτο κείται επί της όδου Καρολάου. Οδηγούμενοι από την διευθύνον έπι πλῆθους από δροσερές και γλυκύτατες δεσποινίδας και δεσποινίδουλες του Πειραιώς, εύρήσαμεν εις το Ύδειον.

Μεσα εις την εύχάριστον ζοήν του φηγορίου αυτού της καλλιτεχνίας, άνδρασε εις την πλημύνην των γοητευτικών ήχων, έξεχάσαμεν ότι ή έμπορικη ζωή του Πειραιώς ώργιάζεν όλίγα ήματα μακράν από εκεί.

Μια ύπερφυγενική δεσποινίς ένεφανίσθη. Ως μάς επηροφόρησαν ήτο ή δίδς Δ. Διδάσκου, μάς είπαν, πάνω προκαταρκτικά ήματα και σπουδάζει άνωτερα μαθήματα μουσικής συγχρόνος, άνηκει δε εις άρχοντικήν Πειραϊκήν οικογενείαν.

— Συναίτις της «Ελλάδος», είπαμε. Έπεσε τότε να μάς παρήσχη κάθε πληροφροσύνην που ήδύνατο. Άληθινη πώς θα έλαμψήσαν πληροφροσύας. Έγχαρίστησαμεν λοιπόν την γλυκύτατην δεσποινίδα. Και έστράφημεν πάλι καταδίξην πληροφροσύων.

ΟΙ ΚΟΣΜΗΤΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΦΟΡΕΥΟΥΣΑΙ

Εινε εκ των μάλλον διακεκριμένων μουσικών μας και μουσικοσυνθετών οι διδάσκοντες εις το Ύδειον του Πειραϊκού Συνδέσμου. Οι δε διευθύνοντες αυτό εινε κοσμητεία κυριών και έφορία από κυρίας των άρίστον Πειραϊκών οικογενειών.

Ότω τώρα κοσμητορ του Ύδειου εινε ο κ. Ν. Γ. Κούτσας και έπιμεληται οι κ. κ. Εύστερ. Σπαδάς, Γ. Θεοτόκης και Θ. Γιαννοπούλος.

Την έφορίαν δέν των κυριών άποτελούν αι κυρία :

Ένφορ. Άντινοϊδου, Μαρ. Άναϊρούση, Αικατ. Γεωργή, Άσπ. Ιωάννου, Τερ. Καποδίστρια, Έλ. Κατσιμαντή, Α. Μανουήλ, Αύγ. Ξανθάκη, Έλ. Πολιτάκη, Άννα Πιπινέλη, Ελένη Σημύρη, Άδρ. Φίλωνος και Μ. Φαγούλη.

Έπιμους διευθυντής του Ύδειου του «Πειραϊκού Συνδέσμου» εινε ο κ. Γ. Ν. Νάζος, του Ύδειου Άθηνών.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Ίδου τώρα και οι καθηγηται :

Πιάνο διδάσκουν οι κ. κ. Α. Longobardi, Μ. Βελούδιος, Μανώλης Καλομοίρης και Α. Καϊμ. Καστριώτου, Μ. Μπόνη, Η. Πανά και Πανιά.

Άχόμη πιάνο, προκαταρκτικά μαθήματα όμως—διότι οι άνωτερα διδάσκον άνωτερα—διδάσκουν και Αι Εύγενία Βραχού, Μαρία Γιαννοπούλου, Ζαφ. Δηλαβέρη, Χαρ. Σταθάτου, Μαίρη Βολανάκη και Παντελάκη.

Βιολιά διδάσκει ο κ. Ι. De Bustinduy. Θεωρίαν διδάσκον : Εις την προκαταρκτικήν τάξιν Χαρ. Σταθάτου και εις την Β' και Γ'. Εύγενία Βραχού.

Άρμονίαν : Εύγ. Βραχού και Οικονομίδης. Αυτόι και αυτά διδάσκουν. Με έπιμελείαι δε και ένδιαφερόν που δέν μορπει κανείς εύκολα να το φαντασθή. Άλλά και οι καρποί του Ύδειου αυτού, άποδεικνύουν το πράγμα.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΙ

Διά να λάβη ο άναγνώστης μας ή ή άναγνώστριά μας ιδέαν περί των διδασκομένων εις το Πειραϊκόν αυτό Ύδειον, ως φαντασθή το μεγαλύτερον μέρος των δεσποινίδων της άνεπτυμένης Πειραϊκής κοινωνίας και τούς νέους των μάλλον φιλοσοφούντων και φιλοτέχνων οικογενειών του Πειραιώς επί το αυτό.

Αυται ειναι αι μαθήτρια του Πειραϊκού Ύδειου και αυτοί οι μαθηται του.

Τα διαλεκτότερα άνθη της Πειραϊκής κοινωνίας εκεί μέσα λαβαίνουν την καλλιτεχνικήν τους μόρφωσιν, έκει μέσα λούζονται εις την όμορφιά της Τέχνης, εις τα μυστήρια της μουσικής !

Κατά τας όρισμένας ώρας της διδασκαλίας των μαθητριών του Ύδειου πλημυρίζεται από τα δροσερότερα Πειραϊκά άνθη. Κατά άλλας δε ώρας μένας ώρας διδάσκονται οι άρρενες μαθηται.

ΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΑΣ

Το ρεπορτάζ μας δέν περιωρίσθη έως εδώ. Ήθελίσαμεν να μείθωμεν και κάτι άλλο. Ή προήγησεν διά να πληροφροσύθωμεν ποία από τας μαθητριάς του Ύδειου του Πειραϊκού Συνδέσμου» έχουν τάλαντο μουσικό, ποία άγαπούν περισσότερο την μουσική.

Λαό το Αιγαίου

Η ΧΙΟΣ

Η Χιος εινε μια των μεγαλειότων νήσων του Αιγαίου πελάγους, κατά την αρχαιαν έποχήν καλομένη Μάκρους ή Αϊθαλία. Εινε νήσος επιφανείας 827 τετρ. χιλ. και εύφορωτάτη. Παρά τας σήκας, σιτον άριστον και άφθονον μαστίχην, χύν της όποιας επί Τουρκοκρατίας άπήλασε της Βασιλείας έννοιας του χαρσιου του Σουλτάνου. Εις τια μέρη της νήσου υπάρχει και γη καταλλήλοτατη προς βελούσιον.

Οι αρχαιότατοι κατοικοί της ήσαν Πελαγοί και Αίλιες, μετά ταυτα δέν ήλθον και έγκατεστησαν και Κάρες, Ίωνες και Κρήτες. Έν τή έννενηνάρησαν πολλοί αξιόλογοι έν τη Ιστορίā έφ' ης εβήσκουν κραταιών δεσποτικών έξουσιών επί άρκετον χρόνον. Ο Ιστοριογράφος Νικηφόρος Γρηγοράς αναφέρει ότι ο Βασιτάσος έξοπλίσε άρκετον στόλον επανέντασε την Χιον και σκε άλλας νήσους, εκδιώξας εκείθεν τούς Φράγγιους ήγεμόνας. Μιχαήλ δέν ο Παλαιολόγος κατα

Εινε άληθεια ότι κανείς εκ των διοκούτων και διδασκόντων δέν θέλει να προβαίη εις τοιαύτας άνακωνάσεις, μάστια τώρα, που μόλις άρχίζουσι α ξετάσσει.

Άλλά ήμεϊς ήρχισαμεν έρευνας μεταξή των μουσικοφίλων Πειραιωτιδων και από τας γνώμας των έσχηματισαμεν μίαν ιδέαν περί του ποία Πειραιωτοπούλες διακρίνονται μέσα εις το Ύδειον.

Και ίδου. Εις την τάξιν της δεσποινίδος Καστριώτου, ή όποία διδάσκει άνωτερα μαθήματα πιάνου, δειχουν καλό ταλέντο και μεγάλας ελίτας ένα πλῆθος εύγενειές Πειραιωτοπούλες.

Εινε δε αυτοί αι δεσποινίδες : Μαίρη Βολανάκη, ή και διδάσκουσα τάς κατώτερας μαθητριάς προκαταρκτικά μαθήματα πιάνου, Άδριανή Κωνσταντινίδου, Χαρίκλεια Σταθάτου (όμοίως διδάσκουσα προκαταρκτικά πιάνο και θεωρίαν εις την προκαταρκτικήν τάξιν), Ιωάννα Γιάννακα, Κούλα Κατσιμαντή, Πιπίτσα Κοσμάκη, Μαργαρίτα Ξανθάκη, Τασία Γιαννοπούλου, Πολυένη Κωνσταντινίδου, Άθηνά Κατσιμαντή, Καλλιμή Χαντζοπούλου, Πιπίτσα Μεταξά, Ζηνοβία Φαγούλη, Ελένη Ήλιοπούλου, Βρυσηίς Κουπαροπούλου, Κλειώ Περγάκη, Ματίνα Μπεραγά, Μαρία Στράγκα...

Διακεκριμένα μαθήτρια του κ. Longobardi εινε αι διδες : Ζαφειρία Δηλαβέρη (ή άναφερομένη παραπάνω γλυκύτατη δεσποινίς ή διδάσκουσα προκαταρκτικόν πιάνο), Μαρία Γιαννοπούλου (όμοίως διδάσκουσα προκαταρκτικόν πιάνο), Ελένη Ροχόκη, Μ. Κομνηνί, Αικ. Άνδριανοπούλου, Πρωτοπατά, Χατζηλεξάνδρου, αι δύο Λιάπια, Παναγιώτη, Μαρία και Αριάδνη Βυζαντίου, Καλλί, Δομνηνή. Πρέπει όμως ν' άναφείωμεν και εκ των άρρέων μαθητών τον κ. Καλαύνο Κοροναίου.

Του κ. Βελούδιου διακεκριμένα μαθήτρια εινε αι δεσποινίδες : Ελένη και Έλευθερία Βαβανιάκου, Ελένη Βατίστα, Μαργαρίτα Σταϊνζάουερ, Εριέτα Τσαμπαδού, Εύγενία Βραχού και Παντελάκη.

Αι διακρίνομενα μαθήτρια του κ. Μ. Καλομοίρη εινε αι διδες : Αικ. Νικοπούλου, Γκόλφω Θεοδώρου, Άννα Τσάνη, Τασία Καλαμάρη και Μ. Βαλασμή.

Της κ. Πανά αι διδες Άγλαϊα και Ελένη Ήλιοπούλου, Έλλη Σιμποπούλου και Χρυσούλα Φίλωνος. Πανιά δέν ή δίδς Κούμανη και ο κ. Δούνας.

Αυτά εβήροφάσαμεν και έβραβυίσαμεν. Άν δέν υπάρχουν ίσως παραλείψει τις αυτά αι Πειραιωτίδες ως ατασθούν... αυταίς. Ημεϊς έκώμαμε το ρεπορτάζ μας μεταξή των.

Φ. Γ.

Λαό το Αιγαίου

Κατά δέν τας νωτοτέρας χρόνος εις Χιος έβηκε μίαν νέαν ώθησιν εις την σπουδήν των λησμονημένων άλληνικών γραμμάτων, ή «Δαμασκίτις Κοραΐς».

Αι πύλα της Χιου κατά τα τούς αρχαίους χρόνους και κατά τον μεσαίωνα, συνεκαίχοντο μετά των της Έλλάδος. Μόνον Βασιτάσος μελας άξία εινε ή εποχή της καταλήψεως της νήσου από των Ίουστινιανών. Οι Ίουστινιανώι καταήδον τον Ίουστινιανών, που άγχιζόμενοι σιτη τον γοντο εκ Γενούης, πολύ άγχιζόμενοι σιτη τον πλουτον των. Η εποχή αυτή εινε ή εποχή των Σταυροφοριών. Οι Σταυροφόροι, κρισθέντες την Χιον, καταλάσαν πλείους νήσους του Αιγαίου, κατέλαβον και την Χιον γαλου πελάγους, μεταξή των όποιων και την Χιον.

Οι αρχαιότατοι κατοικοί της ήσαν Πελαγοί και Αίλιες, μετά ταυτα δέν ήλθον και έγκατεστησαν και Κάρες, Ίωνες και Κρήτες. Έν τή έννενηνάρησαν πολλοί αξιόλογοι έν τη Ιστορίā έφ' ης εβήσκουν κραταιών δεσποτικών έξουσιών επί άρκετον χρόνον. Ο Ιστοριογράφος Νικηφόρος Γρηγοράς αναφέρει ότι ο Βασιτάσος έξοπλίσε άρκετον στόλον επανέντασε την Χιον και σκε άλλας νήσους, εκδιώξας εκείθεν τούς Φράγγιους ήγεμόνας. Μιχαήλ δέν ο Παλαιολόγος κατα

Λαρόν τον θρόνον του Βυζαντίου το 1261 έβήκε καθόθως το έργο του Βασιτάσ, βοηθούμενος από των Γενουαίων κατά των Βυζαντιών και των Έλλών.

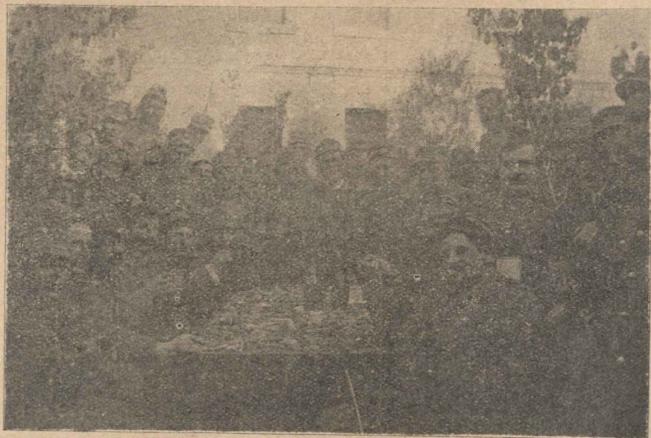
Όλιγον βραδύτερον ήμες σκεφάμε ότι έπρεπε να αναπαύη την άρμαχον άνθη δημοκρατιαν της Γενούης παρεβήσθησιν εις τας Γενουσιους Β. Βαχάριαν την Χιον. Πρό της καταλήψεως της Χιου από των Ίουστινιανών το κυκλοφορού έν αυτή νόμισμα ήτο το του Βυζαντίου.

Κατά την επανάστασιν του 1821 η Χιος, λόγω των προνομίων, ών άπήλασε, ως εκ της έννοιας του Χαρσιου του Σουλτάνου, δέν άνηνθη άμέσως μετά των άλλων, αλλά έν έτος περίπου βραδύτερον (δηλ. τον Μάρτιον του 1822), παρακινήθησεν υπό του προηγουμένου της Σόμου Αντοχούλου Λογέβητου, άποδυσασθέντος έκει μετά 2.000 άνδρων και έπαρικών πολεμιστορών. Η τύχη της Χιου κατά την επανάστασιν υπήρξε φοβερά διά την αληγομνήτων έκείνην σφαιρίν.

Μιχ. Σ. Φοτίου

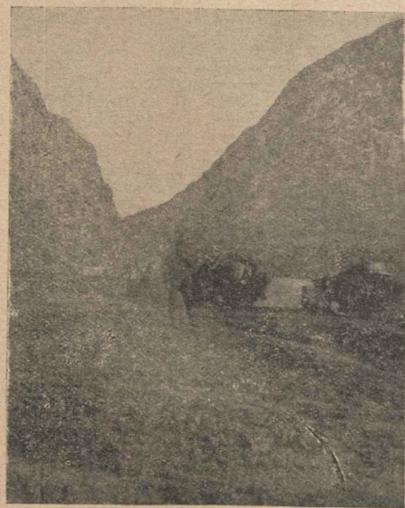
Μία αίθουσα τοῦ νοσοκομείου τῶν τραυματιῶν τοῦ Ν. Φαλήρου
(Φωτ. κ. Χ. Στεφανίδου, ἐφέδρου φαρμακοποῦ ἐν Κρήτῃς)

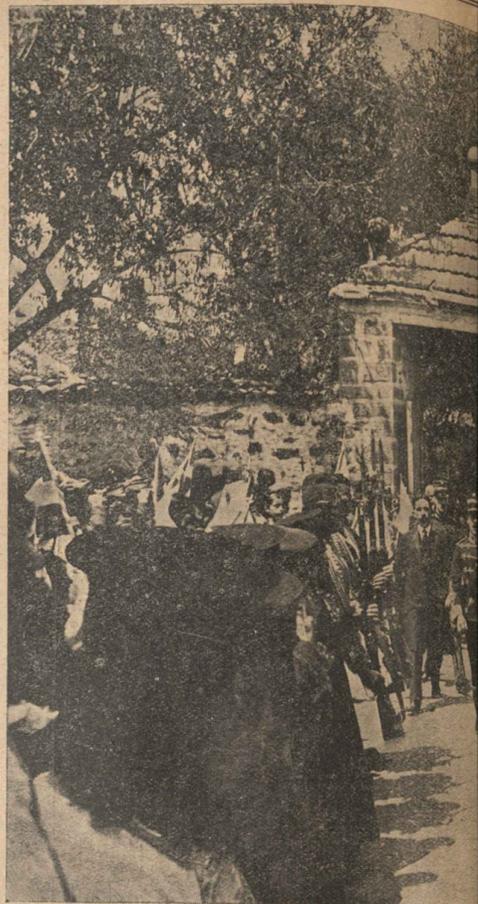
ΚΟΡΥΤΣΑ.—Στρατιῶται διασκεδάζοντες

Ναῦται ἀναγινώσκοντες τὴν «Ἑλλάδα»
ἐντὸς τοῦ «Ἀβέρωφ».

Ὁδὸς ἀγροῦ ἀπὸ Ἐμῖν Ἀγῶ εἰς Καστρίτσαν

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Ὁ Διάδελος

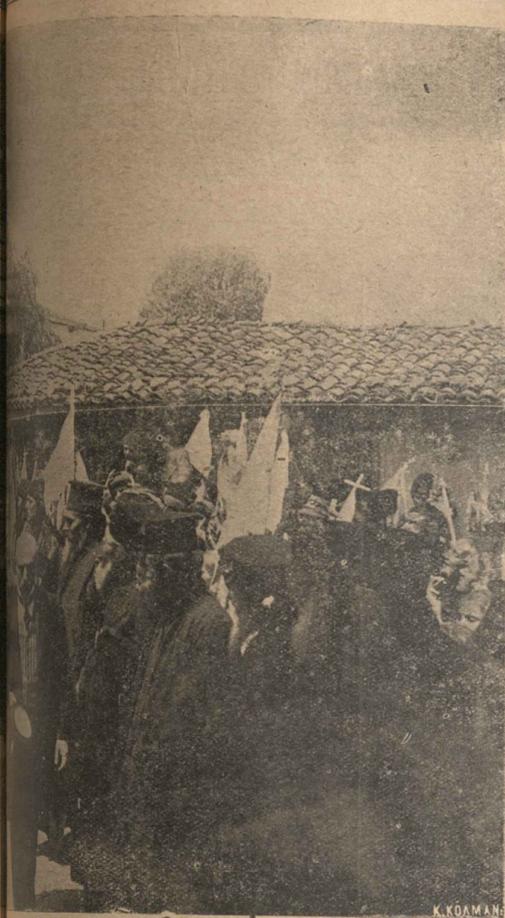
ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ.—Ναῦται γυμνάζονται
ἀπὸ τοῦς λαβονταῖς μερῶς εἰς διασκέδασην

Ν. Κυπραῖος,
ἀνθυπολοχαγός, ἐκ Πάρου

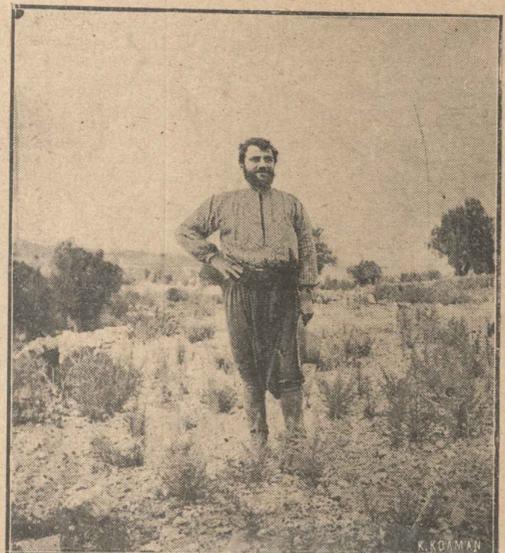
Κ. Ζαζάνης

Κ. ΚΟΛΜΑΝ

Ἄγῃμα ναυτῶν ἐν Ναυστάθμῳ ἐκτελοῦν πεζικὰς ἀσκήσεις
(Ἀποστ. Δαρφουστ. Ναυτόπουλο)

Κ. ΚΟΛΜΑΝ

Αἱ Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.—Καλύμνιος βοσκὸς εἰς βαθὺν

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐπισκεπτόμενος τὸ Νοσοκομεῖον τραυματιῶν τοῦ Ν. Φαλήρου.—Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ ἀξιωματικὸς τοῦ
Ναυτικοῦ εἶνε ὁ κ. Π. Ἀποστολλίδης, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Παῦλος Νιρβάνης, λογογράφος.—(Φωτ. τοῦ κ. Χ. Στεφανίδου)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγηση τραυματίου εις την εθζωνικὴν γλῶσσαν

35 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

- Εἶσι λιέου ξουριστῆς ;
- Μπαριμέρες ;
- Βιβαίους.
- Εἶμι.
- Χάι μαύρι βάλι γλήγορις ζιστό νιρό κι χτύπα σαπνάδα νά μᾶς ξουρίσῃς γουλι νά μᾶς γάζῃς. Νά οἰμορφίνουμι μαθές. Γιατ' ἐρχίτι τὸν δειρουν τοῖ καρδίγιας μ' κι θέλου νά μὴ βεῖ γαιργιγιάτικουν. Ἄει μπρός.
- Κι ἀρχίῃ φρούστα φρούστ ἀφτούνοῦς τοῦ ξουράφ' κι μὴ φουσκόν' σαπνάδῃς κι γράτσα-γρίτσα μὸν πιλάειε τῆ γινειάδα. Φουαῖζου ἴγω κι γουριγίτσοῦ οὐ ἔμοῦς ;
- Οὐδέ ζουτβόλουθ θά μὴ κόμηῃς.
- Δέ σὶ κόβου λιέει.
- Θά μὴ κόμηῃς κι θά σ' κόβου τοῦ καρ-τζαφλου.
- Προσέχοῦ λιέου.
- Ἄκ τὶ σ' λιέου μαύρι. Μὴ παρουσιγα-στοῦ στ' Μαργουίλα γράτσουινόμενος γιατ' σ' ἔφαγα μὴ τὰ κούκαλα. Λίθουν ἴπι λίθου δέ θ' ἀρίσου δὸ μέσα. Θά πάρου τοῦ καρδέφ' κι θά σὶ φέρου γουρβουλιὰ κι θά σ' ἀφαλου-κόβου.
- Κι τ' ἀκούει οὐ μαύρους αὐτοῦνα κι τρέμ' κι τὸρχουνι γουριγυλιζέῃς κι σπαράτ' σὰ βεζύλου.
- Κι χαλάλι τ' οὐδέ πδὶ στοῦ τέλουῦς. Μὴ ζούσοι στρουμπουλι μ' ἔκαν. Κουρίτσο νά μ' ἔγλιπὶ θά τοῦ ἐπιφταν τὰ σάλια. Κι χάι ἔπιτα μανοῦλα μ' μ' στρουγγυλικόβ' τὰ μαλλιά κι γίνουμι δνειρουν γίνουμι. Νά μὴ γλιέπῃς κι νά λιέῃς ; Οὐδέ ἀγγίλους ἐν' τοῖτους !
- Ἰμπρός Χατζαρουκουμέν, φνάζου, ἡ σρά σ'.
- Κι μπαίνει κ' αὐτοῦνοῦς ἴμπρός κι μπαρ-μπουλουγιέτι κὶ κουρεῖτι στε Ἰντέλενα. Κι σάν τέλειουσι οὐ μπουριμέρες μᾶς καθίῃς κατ' κι πέρν' ἕνα μαύρου κ' ἐρχίτι ν' ἀλείφ' τὰ μοτάκια μας.
- Σ' ἔφαγα, λιέου, τ' ἐν αὐτοῖνου.
- Γιὰ τοῦ μοτάκ', λιέει.
- Καραμπουγιὰ οὐδέ ;
- Ἄκα.
- Ἄμ' δά ;
- Μαντέκα.
- Τρώγιτι ;
- Δὲν τρώγιτι.
- Ἄμ' δά.
- Τ' βαίνουσι στοῦ μοστάκι νά γυαλιζ' νά ἐνι ἴσου κι νά μουκουβουλιῃ.
- Οὐδρι μπουμπάντ'. Φιεύγα. Φεύγα νά μὴ σὶ δαγκώσου. Οὐδ' γιὰ πουντικουφιγίμου τώχου ἴγω τοῦ μοτάκι. Σ' αὐτοῖνου ἀπάν ἀ-φλότιμου κρέμουσι οἱ προουφίτις κι οἱ προουφη-τάκις. Ἰνουεῖς ἡ νά σὶ πλιμουινάσου ;
- Κι' ἀπουτραβιέτι αὐτοῖνοῦς οὐ μαύρους τρι-μάνινοῦς κι πέρν' τὸ οὐλίγῃς γαζέτις κι κάνει βιβαριέτις κι μᾶς προουβουδάει ὡς τὴν πόρτα.
- Κι τόνις γυριζοῦ ἀγριουσι κι μινόμενοις προῦδῃς τὸν Χατζαρουκουμένου κι τ' λιέου :
- Οὐδέ ζώου, ζῶουν οὐδέ ;
- Οὐρίστῃς ;
- Δὲν τρώῃ σήμιρουν ;
- Τρώῃ.
- Ἰμπρός λπὸν πᾶμι νά μασήσουμι γιατ' ἀρχισι οὐ γουριγυλιζέῃς τὸν Ἰντέρουν κι γλιέπου τὸν οὐρανὸ ἀφουιντῆλι.
- Κι κατασκηνόνομι οὐδέ μάτια μ' στοῦ μπα-καλικουδι κι τρώῃ κατὶ μοριδίτις τγαμῆτες ποῦ κι γικρὸ ἀναστένουσι. Κι μὴ πιάν' οὐ θου-οιασμός κι φουαῖζου τοῦ μπακάλ' κι μᾶς τοι-μάξ' κρασάκι τὸ ὄρας, σπιρτσώζου. Κι φου-ναῖζου κι ξαναφουαῖζου :
- Οὐδέ μπακαλικουδι οὐδέ.
- Παροῦν.
- Κρουμιδάκι ἔχῃ ;
- Ἰγου.
- Φκιάσι τόνις γαίγορις μᾶ κρουμιδεν σαλάτα σὰ κείνη ποῦ τρώῃ σπὶν παλάτ. Τὰ δαχλά μᾶς μαθῆ νά γλύφομι τρώγοιτῆς τὴν Ἰκζουοῖς ;
- Κι σάν μαθῆς πδὶ τειωάσωμι κι τ' κρουμι-δουσαλάτα τραβήξαμι κὶ κόψαμι δρόμου ἀνά-μια σὰ γαλιγυριγίμου κι βρήξαμι ἴενα ξι-νουδοξίγίου τὸ ὄρας νά μείνουμι. Νά μεί-νουμι νηλιαδῆς ἡμεῖς κι νά μείν' κ' ἡ Μαργ-ουίλα ποῦ θά ὀχότανι μὴ τὸν παπᾶ φέρ-νοντας σουρὸ, σουρὸ τὰ καλοῦδγια. Κραυγᾶ-ζου ἴγω ἰκεί μῖσα σὰ διμουινόμενος :

— Στρώσι οὐδέ σεις γλήγορις κινούργια σιντόνια κι βάλτι κι ντιμέλις τὸ ὄρας.

- Μπαί !!!
- Μπαί κι ξιρὸ νά σᾶς γίν'. Θά ὀθῆ τοῦ κουρίτσο' μαθῆ μ' κι θέλου νά μουσκουβουλιᾶνι οὐλα. Γέγεκε οὐδέ ἡ νούκου γέγεκι ;
- Ἄμέσουσι καπιάνου.
- Τὰ θέλου οὐλα αὐτουκρατουχᾶ.
- Θά γίνου.
- Νά βάλτι κι' οὐλα τὰ παραπέτα.
- Ποίγια ;
- Κουνουπιχίρις.
- Βιβαίους.

Κι σάν ἔγιναν μαθῆς οὐλα ἔμα ἐπισα κι γὼ μοῖζι μὴ τὸν Χατζαρουκουμένου κούτσου-ρου γιὰ ἕπνου. Κ' ἕπνου οὐδέ πιδὶ μ' δέ μὴ κόλαγι. Μὴ γαργαλοῦσι ἡ καρδουίλα μ' μὴ γορ-

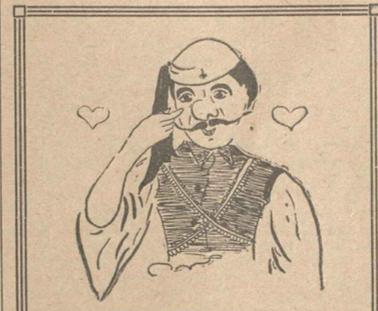

— Θά μὴ κόμηῃς κι θά σὶ φάου !

γαλοῖσι. Σκιφτόνομι τὸν οὐράνιου ἀγγίλουσ ποῦ θά ὀχότανι κ' ἦμα γιονιμάτους φλόγις. Λιγούουσα οὐ μαύρους λιγούουσι. Τοῦ μαρ-γιουλιμένου πῶς μὴ σκαντάλιζι. Κλωῖτσαγα ἀπάν στοῦ κριββάτ' σὰ πουλάρ' κλωῖτσαγα. Κι' ἔβραζα κατ' ἀναστειγόμενος ποῦ καίγασι :

- Οὐδὲ φουδῶς μ' !
- Ἀδάξ ἀδυναμά μ'.

Κ' ἔτσι μ' ἔφαγι οὐ ἕπνου οὐλη τ' νύχτα γιονιμάτους δνειρα. Κι σάν ἀπλουσα τν' ἀρίδα μ' τοῦ προυγι φνάζου τοῦ Χατζαρουκουμέν' κ' κοιμόταν οὐ ἀφλότρουσι ἀκόμα μακαριγίους :

Νέουσι κουνιφῶς κ' οὐγαίους

- Οὐδέ ζουδιου.
- Χορρο..
- Κοιμάσι οὐδέ ;
- Χορρο..
- Ἐπνθησουν ταχέου.
- Ἄτ ;
- Ἐπνθησουν.
- Γιατ' ;
- Γιὰ τ' ἀντὶ πῶχει δουῶδγια τρούπις. Οὐδέ τοῦ κουρίτσο' ἐρχίτι κὶ οὐ ρουτίς γιατὶ νά ἐμπήσῃς ; Σὶ καλὸ σ' καλὸ μ' λιέου. Ἄκουῃς μαθῆς κουβέντα. Ν' ἀκαριζοῦμι τῆ νύφ' λὶ τούτους νά ρουχαλιζ' σὰ ρακουκάζα-νου. Πίσου μ' σ' ἔχου Σατανᾶ. Σήχου σ' λιέου.
- Χάι, γιαβᾶς, γιαβᾶς.
- Σήχου δισλοφουοσκουμένου κ' ἄραι τὰι

κβέντις. Πιριμένουμι τοῦ κουρίτσο' μαθῆς κι πρέπ' νά εἶμασι διόντους ἰέν τᾶς κι νά πᾶμι ἰν πομπῆ νά τοῦ ἡπουδιχτοῦμι. Ἰνουεῖς ;

Κι τοῦ τραβᾶου μαθῆ τῆ βλίτζα κι τὸν σοῦρουν τοῦ ἱράτλομα κι σάν τὸν πουρδου-κυλάου στοῦ πάτουμα. Κι μὴ ἔχουσις οὐ καφουρῆς τί νά κᾶν σκόθῃκι ἀπάν καθαρο-τίφτικι ἰέφκιασι τῆ χωριότσα κι σουγγίζι μᾶθ' στοῦ τέλουῦς τὰ ταροῦγια τ' μὴ τὸν σιντόνι.

- Οὐδέ, τ' λιέου σάν τὸν εἶδα, τ' ἐν' αὐ-τόνου :
- Καθαριγίότης, λιέει.
- Τὶ λιέῃς οὐδέ μαύρου ;
- Καθαριγίότης λιέου.
- Οὐδέ μαύρου κ' ἂν οἱ δῆ ὀ λουκαντιέρες θά σοῦ κόψ' ἀρτίκι κὶ μῆτις. Ζουιντόβουλου. Κι μὴ ποῦλλα σίνοντας κι λιγόντας κατιβή-καμι σὰ κατ' στοῦ παζᾶρ κι τρέξιμι νά ρου-φήξουμι λίγουν πατσᾶ μὴ μπόλου σκουρὸ-ξυδου γιὰ νά μᾶς πιάσ' νηξὴ μήπουσ γλιέπου-τος τ' Μαργουίλα ἔχουμι λιγουθυμίς. Κι ρου-φήξαμι οὐλίγουν μπόλικου κουκινέλι γιὰ νά πάρομι χροῖμα μαθῆς κι νά μὴ παρουσιγα-στοῦμι ἰκεί σὰ μπαγιάτκα λειψανα. Ἰνουεῖς μαθῆ πδὶ ἴμασι χροῖμα οὐφλάμῶν κι δῆνου μας. Μᾶς ἔγλιπῃς κ' ἔλιγῃς πῶς εἶμασι μί-νιας οὐροῦλας γαιμπροῦ.
- Κι τραβᾶμι μαθῆς παριτίς κι βγαίνουμι ἔξου ἀποῦ τῆ πόλι κι πιάνομι τῆ μεγάλ' στρατά κ' ἀκαριζοῦμι.
- Οὐδέ, λιέει οὐ Χατζαρουκουμένους.
- Οὐρίστῃς, λιέου.
- Μὴ τί θά ὀθουῖνι ;
- Μὴ ζαντράβιλα.
- Οὐδὲ μὴ αὐτουκινήτου ;
- Διεν ξιέρου οὐ μαύρους γρι δὲν ξιέρου. Ἰσουσι μαθῆ νά πάρου κὶ αὐτουκινήτου, ἴσουσι νά πάρου κὶ γαδσέλια. Τοῦ γιδιου ἐνι. Ἰέν κὶ τοῦ αὐτῶ. Ἰσουσι πᾶσι μαθῆς νά ὀθουῖνι μὴ καρδῶσα. Μπουεῖ ὄμοῦς μαθῆς κατὰλιπῃς νά ὀθουῖνι κὶ μὴ ὑποδιήλτουν γουρῶγις κι μεγαλομπιπῶς.
- Βιβαίους, βιβαίους.
- Κι' οὐλου παρᾶν οὐδέ μάτια μ' ἰέν τοῦ μι-ταῖζι κι οὐλου ἔρχουσι κὶ φέγουν καρδούτις, ἀμάξια αὐτουκινήτα. Κι' ἔτσι γλιέπου κὶ κουκινίζ' πηθᾶ πουδῶγυρουσ τρέχου οὐ μαί-ρους τρέχου οὐ σαφρασιόμενος κὶ χουου-πδάου ἀποῦ δῶ κὶ χουουπτάου ἀποῦ κει κι ξιφουινζου :
- Οὐδῆ Μαργουίλα.
- Μαργουίλα μ' καλοῦς ὄμοῦς.
- Κι πριμένουμι ἰπὶ τέλουῦς ἀδίκουσ οἰῶς τοῦ μιαιμέ. Φάγαμι οὐλου τοῦ δρόμου μὴ τὰ μά-τια μας κ' οὔτι φάνημι τοῦ κουρίτσο' τοῦ ἀν-χιτρίτου, ἡ Μαργουίλα ἡ πεντάμουφ. Κι γυ-ριζοῦ στοῦν Χατζαρουκουμένου κὶ τλιέου :
- Πᾶμι οὐδέ.
- Πού ;
- Νά φᾶμι.
- Πᾶμι λιέει ; Τρέχουνας. Λύθῃ οὐ ἀ-φλὸς μ' ἀτ' τῆ πεῖνα. Λίγουσα οὐ μαύρους λιγούουσα.
- Κι γυριζοῦμι οὐδέ πδὶ πίσου πριλιπ'. Σὶ κακὸ χάλι. Σκίφτοῦμασ οὐ ἔμοῦς ξανασκέ-φτοῦμασ κι χίλις δόγιου ἰδέγις γύζαν μέσα στοῦ κεφάλι μ'. Φόβους κὶ τρώουσι μὴ τᾶ-σουσι τὸν κλιμέντριου. Ἰνουεῖς ποῦλλῆς ἔλχα. Κι γυριζοῦ ξαφνικά στοῦν Χατζαρου-κουμένου πότρηι μὴ χᾶσ' τῆ φαλάδα κι γυ-ριζοῦ κὶ τ' λιέου :
- Οὐδέ μαῖρι κ' ἀραγῆλι χάνουμι.
- Τ' εἶς οὐδέ, μ' λιέει.
- Πιθαίνου.
- Εἶς δὰ κουνιμάτα γιὰ σὶ πονάει οὐ ἀραλὸς σ'.
- Οὐδέ σφουρῆς, μαύρις σφουρῆς ἔχου οὐ ἔμοῦς.
- Τὶ οὐδέ ; Μήλα μ' θά σκιάου οὐ δόλιου.
- Μπᾶς κὶ τῆν..
- Τὶ οὐδέ ζουδιου ;
- Μπᾶς κὶ τῆν ἔκλιψαν ;
- *Οἱ δά ! Ποίγια ;
- Τῆ Μαργουίλα οὐδέ.
- Οὐδέ σόπα δά.
- Φουβῶμι οὐδέ πιδὶ Χατζαρουκουμέν.
- Οὐδέ οἰνειρεῖσαι.

(Ἀκουλουφᾶι) Ἰγὼ Μήτρος
οὐ Καρλάφης
ἐκ Ραδιοκροβλαστάτῶν

Εἰκόνες ἀπὸ τὰ στρατόπεδα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

Χοροφύλαξ... βοσκός. — Εἰς χοροφύλαξ τῆς ἐνταῦθα Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως ἔ-σται καταδικασθῆν νά βόσκη καθ' ἑκάστην, ἀπὸ πρῶτου μέχρι ἑσπέρας, ἀνά τοὺς περίεξ τῆς ἡμερησίως κομπολόουσ μας καταφύτους γη-λόφους, δώδεκα πρόβατα καὶ ἑννέα αἰγᾶς, δια-φρονιζόμενα ἐν ἀνήκον ἐῖς Ἑλληνα ἢ εἰς Τετάρου Πρεμετιανὸν καὶ κατασχεθέντα προ-σώπωνσ παρὰ τῆς Ἀστυνομίας μέχρι λύσεως τοῦ ζητήματος τοῦτου.

Ἦναι δὲ ὁ χοροφύλαξ οὗτος ὁ μόνος βο-σκός, ὅστις δὰ ἤχητο νά εἰσέβαλλε καμμίαν ἡμέραν εἰς τὸ ἀντιπαθητικώτατον τοῦ ποί-νου... κανένας λύκος, διότι οὗτος ἀσφαλὸς θά ἀπὴλλᾶσσοτο, τέλος πάντων, ἐκ τοῦ μονο-τόνου καὶ ἡμῶτα τερπνοῦ εἰς αὐτὸν νέου του-το... ἐπαγγέλματός του !

Ἡ ψυχὴ του... στὴν Κούλουρη. — Παρὰ

μου στὴ Κούλουρη, στὴ πατρίδα μου, ποῦ ψά-ρευα τακτικά, μὸ ἀπήνησεν οὗτος, «καὶ ἔ-τσι παρηγορεῖμαι !...»

Ὁδδῶλος ἀμφέβαλλον, ὅτι οὗτος καθ' ἑκά-στην ἡ ψυχὴ του... ἐπήγαγε στὴν Κούλουρη, ἰδίως μάλιστα κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔκα-μεν οὗτος τὸ ἐκ τῆς ὀχθῆς εἰς τὸν βράχου του ἄλμα, ὅτι τὸ ἄλμα τοῦτου συγγενεῖται μὲ τὸ ἄλμα... τῆς Σαφροῦς !

ΑΠΟ ΤΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΛΑ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΔΟΥΡΟΣ πλησίον τοῦ ἑποῦ στρατοπέδου τμήμα στρατοῦ μας

Καρποὶ μὴ ἐπιθυμητοί. — Πλείστα ὄσα ἀποροφῶρα δένδρα κοσμοῖν τοὺς ρομαντικούς κηπους τῆς Πρεμετῆς, ἐντὸς τῶν ὁποῖων βα-σκεῖται ἡ γλυκὺφθογγος ἀηδῶν, ἡ ἀνωτέρα ἀηδῶς τῆς Ἀνοῖσεως, ἡ μόνη... αὐδὸς τῆς Πρεμετῆς ! Αἱ δὲ ἀμπελοὶ, αἱ καρφαὶ καὶ αἱ σπαρὶ φαίνονται, ὅτι θά καρποφορήσουν ἀ-φθόνως ἐφέτος. Τὸ τοιοῦτον ὄμοῦς οὐδδῶλος σκεπτοῖται οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται, ἡ μᾶλλον ἀποφθεῖρου νά σκεφθοῦν, διότι προτιμοῦν, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, νά μὴν ἀπολαύουσι τὸν καρπὸν τῆς Πρεμετῆς, ἀλλὰ... τοῦ ἐλευ-θέρου ἀέρος τοῦ χωρίου των !

Ἐπιτροπὴ ἀπαλλαγῶν. — Κοί ἐνταῦθα συ-κατήρη Μερομιακῆ Ἐπιτροπὴ ἀπαλλαγῶν, ἰπὶ τῆν προεδρείαν τοῦ μεραρχοῦ τῆς ἐνταῦ-θας Μερομιακῆς κ. Δελαγαμμάτικα, συν-ταγματῆγοῦ τοῦ Πεζικοῦ. Μέλη αὐτῆς εἶνε ὁ κ. Στανιώτης, φρουρορχος, ἀντισυνταγματᾶ-ρχος τοῦ Πεζικοῦ καὶ διοικητῆς τοῦ ἀνεξαρτή-του Συντάγματος Πεζικοῦ (τῶν Κρητῶν), ὁ κ. Τσαλακόπουλος λοχαγὸς τοῦ Κρητικοῦ Συν-τάγματος, ὁ κ. Μοραῖτης, ἀρχίατρος τῆς Με-ρομιακῆς καὶ διευθυντῆς τῶν ἐνταῦθα Στρατι-οπεδῶ Νοσοκομείου, καὶ ὁ κ. Ζερβὸς ἐδελ. νηξὴς λοχαγὸς ἱατροῦ καὶ τμηματάρχης ἐν τῷ Νοσο-κομείῳ Γραμματεῖς δὲ τῆς ἐπιτροπῆς εἶνε ὁ κ. Ζαχαρίας, μόνιμος ἀνωτατάρχης οὐ ὑποδι-ευθυντῆς τοῦ 13ου Α. Ὀρεινοῦ χειροουργεῖου.

Αἱ συνεδριάσεις αὐτῆς ἤξσαντο προχθῆς καὶ θέλουσι ἐξακολουθῆσαι καθ' ἑκάστην Δευ-τέραν.

Ὁ Ἄσος... εἰς τὰ γαλακτοπωλεία. — Ὁ Ἄσος ποταμὸς ἔχει τόσον ἀφθονὸν καὶ ἰσχυ-ρὸν ρεῖμα, ὅστε μίαν ἡμέραν ὄμοῦς πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἐπιημιθίους... τὰ ἐνταῦθα γαλακτο-πωλεία ! Εὐτυχῶς ὄμοῦς, ἡ πλημμύρα αὐτῆ δὲν ἐκαταβήθη χάρις εἰς τὴν ἀσθηρότητα, δρα-στηριότητα καὶ ἰκανότητα τοῦ νέου ἀσπιῆ-θουσ μας, ὅστις εἶνε ὁ ἀρχαιότερος μόνιμος ἀν-τατάρχης καὶ πολὺ γνωστός εἰς τὴν Ἀθηναί-κην ἀριστοκρατίαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔχυ-νην ὀπίσω εἰς τὸν ποταμὸν... τὸ πλημμυρι-σθεῖν εἰς τὰ γαλακτοπωλεία ἴδωθ, τοὺς δὲ γα-λακτοπώλας ἐπιλοξένησεν εἰς τὰς παρὰ τὸς ὄ-ρους.

τὰς βραχῶδες καὶ ρομαντικὰς ὀχθᾶς τοῦ Ἄσου ποταμοῦ, καθ' ἑκάστην προῖαν, στρα-τιῶτις τις ἐκ τῶν ἡμετέρων, καταβόμενος ἐκ τῆς Κούλουρης, ἤλειεν ἰθὺς τοῦ ποταμοῦ δι-ἀγκίστρον, δι' οὗ ἔχει ἀγκυροφῶσαι σκώληκας μεγάλους τῶν ἀρχῶν. Κἀθηταὶ δὲ αὗτος πᾶν-τοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βράχου, ὅστις κείται ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, δίχην γηίδου, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἄλματος ἀπὸ τῶν βράχων τῆς ὀχθῆς.

Μία προῖαν, δὲν ἐκαταβήθη καὶ τὸν ἡ-μέτερον.

«Βρέ, ἀδερφέ !... γιατὶ κἀθεσοῖ πάντοτε ἐπάνο σ' αὐτὸν τὸν ἐκακιδῶνον βράχον !... Δὲν φρεβάσαι μήπως σὲ πῶρη καμμί μῆρα τὸ ρέμμα ;...»

«Χμ !... Πᾶει ἔτσι καθε μῆρα ἡ ψυχὴ

γνωστὸν, ὑπάρχει ἐνταῦθα μεγάλη ἐπιδημία ὁ-ποστροφῶν κροσέτοδ (... δῶρον τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ !)... ὅστις ἀφελεται εἰς τὸ ἀσπιῶνον (μικροβίον) τοῦ Obermeier, τὸ ὁποῖον μεταδί-δεται κηριὸς διὰ τῆς ψείρας καὶ φανεῖται διὰ τῶν ἐδοφλεβίων νέκροτον (0 60 centigrades) τοῦ Neosalsarsan (Νέοσ - 606). Ἐνας στρατιῶ-της Λοῦτον, Θελλῆρας νά ἀφ' ἡσέθῃ καὶ φανεῖται μίαν ψείραν (τὸ φεβήτρον αὐτοῦ τῆς Ποιμε-τῆς !) ἐκ τινος βρακοφορεμένης (ὅπως ἔλασι οἱ ἐνταῦθα ἀλβανοὶ-ἀδριγανίδες, ἡ μὴ ἀρᾶν-ἔη αὐτὴ κανέναν ὑποστροφῶν, ὀλίγον ἐλεμεν, ἐκ προφανοῦς παρεξηγήσασ, νά ἀρᾶσῃ αὐ-τὸς ἕνα ἀνάστροφον... μπάτσον !

Πρεμετῆ ΔΗΜ. Ν. ΖΟΡΜΠΙΑΣ

Ἡ νεότης

Στὸ μέτωπό μου, ὁ νεότης, ὁ στέφανός σου ἔχει καὶ ἀπανθήσει. Τὸν νοιώθω στὸ μέτωπό μου νά γένην καὶ μὲ τὸ βάρος του νά μοῦ πᾶσῃ τῆ ζωῆ, ἐνῶ ἀκόμα πρὸ ὀλίγου ἦτο τόσον ἐλαφρὸς.

Ἄλλὰ ἡ ψυχὴ μου στὸ σιτήθός μου γίνεται ἀνεύρητα, σάν ὄμοῦς καρπός. Μετρώφουσι καὶ ποιητῶν γυριζέει νά ὑποχωρῆ καὶ νά ἀν-ταπείσεται. Ἐὰν τραυματισθῆ δὲν στεναίξει, ἀνεύρηται πολὺ καὶ συγχωρεῖ ταχέως.

Ἦδη καταναλοῦσονται αἱ τελευταῖαι σου βραχίαι ἀναλαμπαί, ὁ νεότης — αἱ ὀχθαί μέ-

νον σιγηλαί ὅτε καταπληκτικὴ καταιγὶς διεχ-ροῦται. — Ἀκούω ἤδη ἄλλουσ ἤχους, καὶ βλέπο ἄλλας λάμπρις. Βλέπο σὲ ἀδελφίκοῦσ ὀφθαλ-μοῦς νά λάμπουν ἀμέριμνα δάκρυα, ἀκούω ἀ-δελφίκασι καρδίαις νά ἀσθμᾶνουν.

(Ἐκ τῶν τοῦ G. D' Annunzio)

* Ἄρτα

Ἄλκις Ἄλκαϊος

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐρρῶκος ὁ Δ'. ἀπήνησε ποτὲ ἐν Λούβρου ἄ-γνωστὸν τινα, τὸ ὁποῖο τὸ ἔξωτερικὸν τῶ ἐφαίνετο λιαν κοινόν, τὸν ἠρώτησεν εἰς τίνα ἀνήκει.

— Εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπήνησεν ἐκεῖνο ἀυθαδῶς.

— Φίλε μου, τὸ λέγει ὁ Βασιλεῦς, ἔχεις μῶ-ρον δεσποτῆν βλέπο.

* Ὁ ποιητῆς τῆς Ἀντιγόνης Σοφοκλῆς ἔλε-γε ποτε ὅτι διὰ νά συμπληρωσῆ τρεῖς στίχοις τῶ ἔχουσιᾶσθησαν τρεῖς ἡμέρα.

Ἐτρεῖς ποιητῆς ἀκούσας αὐτόν :

— Τρεῖς ἡμέρα ! εἰπεν. Εἰς τρεῖς ἡμέρασ θά ἔκαμουν ἐκατόν.

— Ἄλλὰ θά ἔξων οἱ στίχοι σου μόνον τρεῖς ἡμέρασ, ἀπήνησεν ὁ Σοφοκλῆς.

ΕΝ ΩΡΑ ΒΡΟΧΗΣ

— Βρέ Γιάννη, δὲν βλέπεις ἕναν ποῦ συναδεύει τὴν γυναίκα σου ;
 — Ναι, ἀλλὰ περιμένω γὰ τὴν πάη πρῶτα ἕως τ' ὅστις γιὰ νὰ μὴ βρέξῃ τὸ καινούργιο τῆς φόρεμα καὶ ἔπειτα τὰ λογαριάζουμε.

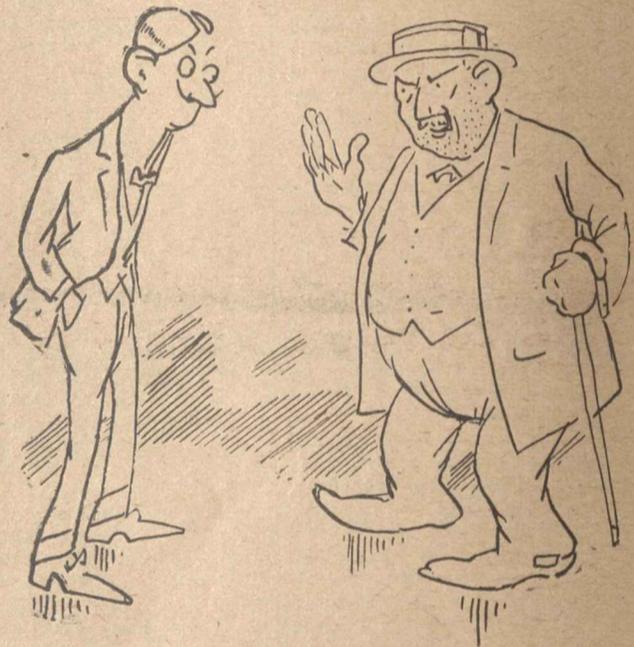

ΤΑ ΝΕΑ ΝΙΚΕΛΙΝΑ

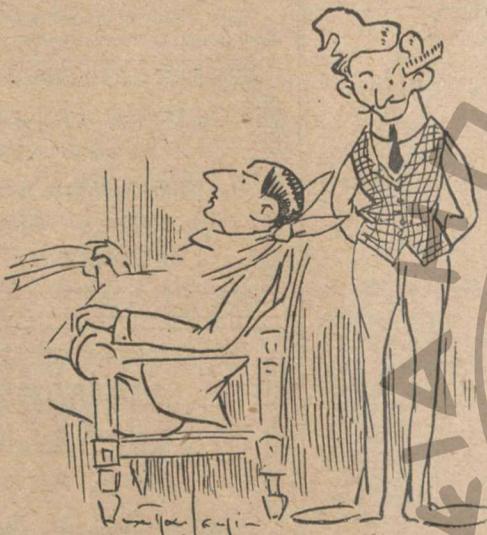
— Τέλος πάντων ἡ Κυβέρνησις τὴν ἔλυσε τὴν οικονομικὴ κρίσι· ἔκανε μιὰ τρύπα...
 — Στὸ νερό ;...
 — *Ὁχι· στὰ νικελάκια !..

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ : — Στὴν ἡλικία σου τὰ κορίτσια δὲν κάνουν νὰ βγαίνουν ἔξω μόνα τους...γιατὶ κάνουν τρέλλες...Γιὰ δὲς ἐμένα πῶς βρισκομαι μὲ τὸν πατέρα σου...

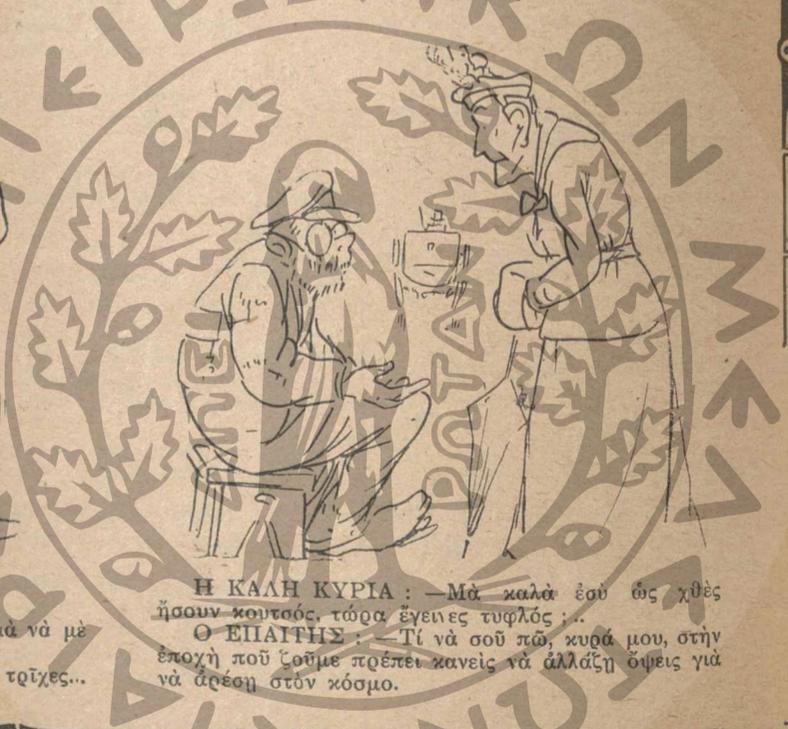

— Σοῦ τὸ λέω νὰ τὸ ξέρης εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποῦ ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω τὰ λεπτὰ μου.
 — Δόξα σοὶ ὁ Θεός· καλὰ ποῦ μοῦ τὸ εἶπες, γιατί εἶχα ἀρχίσει νὰ στενοχωροῦμαι.

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

— Δὲν μοῦ λὲς γκαρσόν, τί περιμένεις γιὰ νὰ με ξυρίσης ;
 — Χμ !... *Ἄμ περιμένω νὰ βγάλετς πρῶτα τρίχες...

Ἡ ΚΑΛΗ ΚΥΡΙΑ : — Μὰ καλὰ εἶς ὡς χθὲς ἦσαν κοιντοός, τώρα ἐγενεῖς τυφλός ;...
Ὁ ΕΠΙΤΗΘ : — Τί νὰ σοῦ πῶ, κυρά μου, στὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε πρέπει κανεὶς νὰ ἀλλάξῃ ὄψεις γιὰ νὰ ἀρέσῃ στὸν κόσμο.